

Duchovný život

List k 1. januáru 2015

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami!

Požehnaný a šťastný rok 2015 pod ochranou Panny Márie! Toto pranie z celého srdca vyslovujem každej z vás, vašim miestnym komunitám a samozrejme aj Spoločnosti, ktorá bude v máji sláviť svoje deviate generálne zhromaždenie.

Vaše listy, vianočné prania a pozdravy ma naozaj dojali. Srdečne vám za ne ďakujem. Váš pohľad na uplynulý rok a túžba vyjadrená na prahu nového roku opäť svedčia o aktuálnosti vinčentskej charizmy, o našom nadšení nasledovať Krista v službe našim opusteným, vykorisťovaným a na okraj spoločnosti vyhosteným bratom a sestrám, ako aj snahe prispieť k budovaniu spravodlivejšieho sveta, ktorý by viac rešpektoval dôstojnosť každého človeka.

Ako nás vyzýva pápež František vo svojom posolstve na 1. januára „*Už nie otroci, ale bratia*“, modlíme sa, aby sme v tomto novom roku boli vernými a vynaliezavými v boji proti každej forme otroctva. Pápež chváli činnosť ženských rehoľných kongregácií a zmieňuje sa o „*pomoci obetiam, ich rehabilitácii po psychologickej a formačnej stránke a ich reintegrácii, či už v cieľovej spoločnosti alebo v krajine ich pôvodu*“¹. Vzdávajme vďaky za mnohé dcéry kresťanskej

¹ Pápež František, Posolstvo na 1. januára 2015, 5.

lásky už zaangažované v tých troch činnostiach, ktoré pápež podčiarkuje a ďakujeme aj za tie sestry, ktoré robia všetko preto, aby zabránili pohrome otroctva v 21. storočí.

Zhruba pred mesiacom sme vstúpili do Roka zasväteného života. Iste ste už čítali alebo čoskoro budete čítať brožúrky *Radujte sa* a *Scrutate*² (Skúmajte), ktoré vydala Kongregácia pre inštitúty zasväteného života a spoločnosti apoštolského života, ako aj apoštolský list pápeža Františka pri príležitosti tohto tak významného roka pre celý Boží ľud. Povzbudzujem vás tiež, aby ste sa naplno zapájali do všetkých podujatí, ktoré sa budú organizovať vo vašich diecézach počas celého roka 2015. Táto iniciatíva Svätého Otca nám pomôže hlbšie prežívať naše povolanie a „*tajomstvo spoločného života*“³, preskúmať geografické a existenčné periférie a tiež upevniť naše sesterské vzťahy s inými rodinami zasväteného života.

Pápež František vo svojom apoštolskom liste zveruje tento Rok zasväteného života Panne Márii: „*Na ňu, milovanú dcéru Otca, odetú všetkými darmi milosti, hľadme ako na neprekonateľný vzor nasledovania v láske k Bohu a v službe blížnemu*“⁴.

Panna Mária, Božia Matka, nám dnes otvára bránu do nového roka. Počas Synody o Božom Slove v živote a poslaní Cirkvi, jeden z pozvaných hostí pápeža Benedikta XVI. - istý anglikánsky biskup - predniesol príhovor o Panne Márii, v ktorom použil štyri kľúčové slová: fiat, magnificentat, conservabat, stabat.

Dovoľte mi, aby som ich použila a spolu s vami obetovala Bohu tento Nový rok a poďakovala mu za uplynulý rok.

Fiat, aby sme s pokornou disponibilitou Márie, služobnice Pána, s vierou prijímali to, čo nám Boh v roku 2015 pripravil v osobnom

² Nadpis po taliansky.

³ Evangelii gaudium 87.

⁴ Pápež František, Apoštolský list pre zasvätené osoby, 21. novembra 2014, III, 5.

i komunitnom živote, i v živote Spoločnosti: *Neustále uskutočňovala to, čo Boh od nej žiadal a nič nezanedbala.*⁵

Fiat, ako ho vyslovili sestry, ktoré v minulom roku prijali nepredvídanú chorobu, nečakanú zmenu, nový úrad...

Magnificat, aby radosť rozjasňovala náš každodenný život, a aby sme ako Mária dokázali vhod i nevhod ohlasovať úžasné Božie diela a prebudiť našich súčasníkov, ktorí driemu vo svojom pohodlí alebo nepočujú Božie volanie pre hluk falošných prorokov.

Magnificat, aby radosť, že môžeme letieť na pomoc chudobným, ako to urobili v polovici decembra sestry z Filipínskej provincie v prospech obetí tajfúna Ruby, či sestry z komunity sv. Vincenta z Abuja (v Nigérii), ktoré sa pred niekoľkými mesiacmi rozhodli poskytnúť svoj dom chorým, ktorých štát vyhostil z ich nemocnice a museli žiť v kontajneroch...

Conservabat (zachovávať) Slovo, aby nás každodenné rozjímanie stále viac vovádzalo do tajomstva Božej lásky a usmerňovalo pri apoštolskom rozlišovaní.

Conservabat Slovo, ako sme ho všetky verne žili v dôvernom spojení s Pánom, v našom sesterskom spoločenstve i v spoločenstve s celou Spoločnosťou, s chudobnými, v Cirkvi...

Stabat, aby sme stáli pri tých, ktorí trpia, ako to urobila Panna Mária, ako to urobili v tomto roku naše sestry v Damasku (v Sýrii), v severnom Kamerune, v severnej Nigérii, v Safe (v Stredoafrickej republike) a všade inde...

Šťastný Nový rok každej z vás spolu s uistením o mojej modlitbe a oddanej láske.

Sestra Evelyne FRANC
dcéra kresťanskej lásky

⁵ porov. Svätá Lujza, Duchovné spisy, s. 819.

Mesačná duchovná obnova
na konci roku 2014

**„Chcel by som vám povedať jedno slovo,
a to slovo je radosť!“**

„Chcel som vám povedať jedno slovo, a to slovo je radosť. Kde sú zasvätení, tam je vždy radosť.“

Pápež František

Misionárske srdce je srdce, ktoré spoznalo radosť z Kristovej spásy a zdieľa ho ako útechu vo vedomí ľudských obmedzení. *„Vie, že sám musí rásť v porozumení evanjelia a v rozlišovaní ciest Ducha Svätého. Len potom sa nezriekne možného dobra, hoci by sa cestou aj zablatil.“*

Paul Claudel (klodel) povedal, že radosť by mala byť prikázaním, povinnosťou kresťanov: *„Nemáme inú povinnosť ako radovať sa“*. Paul Claudel bol francúzsky dramaturg, básnik, esejista a diplomat žijúci koncom 19. storočia. Obrátil sa na katolícku vieru, ktorá vlastne bola náboženstvom jeho detstva, keď ako zvedavec išiel počúvať večery do Parížskej katedrály na Božie narodenie, 25. decembra 1886. *„Stál som tam, pri druhom stĺpe vpravo, vedľa sakristie. Deti zo zboru práve spievali pieseň, neskôr som sa dozvedel, že to bol Magnifikat. V jedinej chvíli sa to dotklo môjho srdca a ja som uveril.“*

I. PRIJMIME TAJOMSTVO RADOSTI¹

Sv. Pavol sa nebojí úlohy byť radostným. Dvakrát opakuje svoje prikázanie: „Radujte sa ustavične v Pánovi, hovorím vám, radujte sa!“ (Flp 4,4). Listy sv. Pavla sú naplnené hymnami, prosbami a modlitbami, ktoré nás povzbudzujú žiť tajomstvo radosti.

Ježiš povedal na konci blahoslavenstiev: „*Radujte sa a jasajte, lebo máte hojnú odmenu v nebi*“ (Mt 5,12a). Lenže radosť, o ktorej hovorí, je radosť uprostred urážok, ohováraní, prenasledovaní (porov. predchádzajúci verš). Prikázanie však zostáva: „*Nech je vaša radosť úplná!*“ (Jn 15, 11).

V záhrade nášho srdca je radosť napriek všetkému živou rastlinou. Odoláva silnej zime, smútku, znechuteniu či malomyseľnosti. Cez všetko toto si prerazí cestu. Hlad po šťastí je vpísaný do našich génov. Všetci hľadáme radosť.

Ale v záhrade nášho srdca je pravá radosť ako rastlina, ktorá rastie uprostred všeličoho. Toto sa jej môže podobať. Ale predsa to ostatné nie je pravou radosťou. Veľa pekných morských víl sa nás pokúša zviest' . Ale zriedkakedy ten, kto sa nechá zviest' ich čarom, nachádza to, čo hľadal. Ich čaro sa rozplynie ako ranná hmla. Trvá len chvíľu.

Pravá radosť je práve naopak trvalá. Jej rozlišujúcim znakom je okrem iného vernosť. Keďže radosť sa živí z pevných zdrojov, podobá sa pokojnému toku rieky, ktorá sa spolieha na riečne koryto, hoci je členité v celom jej toku. Zaiste, možno nájsť radosti tak, že sa neustále ponáhľame k iným obzorom, k vzdialenejším alebo novým veciam, akýsi druh „prepínania“ (ako ovládačom TV) radosti, ktorá nikde nenachádza odpočinok.

¹ Čerpané z prameňa: Kardinál Godfried DANNEELS; Pastorálny list: Slová života na Vianoce 2004.

Podobne pravá radosť je viac ako psychologická spokojnosť. Nie je len povrchovým pocitom, ale spočíva v zotrvaní v pravde, добрote, kráse. Takto je veľmi blízka láske.

Keď sv. Pavol vymenúva ovocie Ducha Svätého, kladie ju na druhé miesto, práve po láske (Gal 5,22). Ak existuje radosť v tom, čo pociťujem, tak ju mám aj z toho, kým som. To ale neznamená, že pravá radosť zostáva len v duši. Vyžaruje aj do tela.

Autentická radosť je nám darovaná. Nemožno sa jej nasýtiť. Stále po nej smädíme. Stále vedie k napätiu a nikdy nie je nasýtená. Radosť je ako tlak ísť vpred, k niečomu viac. Nesie sa na krídlach vďaky. Odpútava ma od seba samého, vzdďaľuje ma od môjho ja. Potešenie je vždy otázkou šťastia, šťastnou súhrou náhod, napr. človek pritom povie: „Nádherne sa mi to podarilo!“ Radosť je požehnaním; je to niečo božské, prichádza zhora: „*Freude schöner Götterfunken*“ (Chorál z IX. symfónie od Beethovena).

S vierou prijímame slová pápeža Františka v jeho apoštolskej exhortácii z roku 2013: „*Radosť evanjelia naplňa srdce a celý život tých, ktorí sa stretávajú s Kristom. Tí, ktorí sa ním nechajú zachrániť, sú oslobodení od hriechu a smútku, od vnútorného prázdna a izolácie. S Ježišom Kristom sa stále rodí a znovuzrodzuje radosť*“ Evangelii Gaudium 1.

Konštitúcie Spoločnosti dcér kresťanskej lásky nám hovoria v č. 9:

Zakladatelia videli v sesterskom živote jednu z hlavných opôr povolania dcér kresťanskej lásky. Tento spoločný a sesterský život sa prežíva v miestnej komunite, kde sa sestry prijímajú vo viere a jednoduchosti srdca. Vydávajú radostné svedectvo o Ježišovi Kristovi a neustále sa obnovujú so zameraním na misiu.

Bratský či sesterský život v spoločenstve a svedčiť o Ježišovi Kristovi, to dnes oživuje náš „*celkom obetovaný život Bohu v službe chudobným*“. Prijmime žiadosti pápeža Františka, ktoré opísal vo svojom prvom okružnom liste k Roku zasväteného života. Ponúkam vám ich tu na meditáciu pri vašej osobnej úvahe:

„Toto je krásna, prekrásna cesta k svätosti: nehovoriť zle o druhých! „Ale, otče, sú tu problémy...“ Povedz to predstavenému, povedz to predstavenej, povedz to biskupovi, tým, čo môžu veci pomôcť. Nie tam, kde v tom druhí nemôžu pomôcť. Dôležitá skutočnosť: bratstvo! No povedz: hovoríš niekedy zle o svojej mame, otcovi, súrodencoch? Nikdy. A prečo to robíš v zasvätenom živote, v seminári, v kňazskom živote? (Radujte sa 12).

V tento deň mesačnej duchovnej obnovy, nájdime si čas a zamyslime sa nad tým, ako sa staráme o náš spoločný sesterský život tu, v Materskom dome, uprostred našich komunít.

II. ŽIME TAJOMSTVO RADOSTI

Kresťanská radosť je ovocím Ducha Svätého. Pochádza odinakiaľ. Nie je to nejaké nejasné nadšenie po povzbudivej homílii, nadšenie, ktoré prvá skúška udusí. Je to trvalá radosť prinášajúca svoje ovocie aj v skúške. Kresťania prijímajú Slovo, ale v radosť, ktoré pochádza z Ducha Svätého (porov. 1 Tim 1,6). Takáto radosť podnecuje aj komunitu k veľkej veľkodušnosti (porov. 2 Kor 8,2).

Veľká radosť je schopná vytrysknúť aj uprostred veľkých skúšok. Skúška je vlastne cestou, ako sa stať pravým učeníkom. Sv. Ignác, biskup z Antiochie to opísal kresťanskej komunite v Ríme, keď bol vedený k mučenictvu: *„Nezadržievajte ma, nerobte nič preto, aby ste ma ušetrili od smrti. Len tak sa stanem skutočne človekom“* (List Rimanom).

Strpieť kritiku, prenasledovania alebo ľahostajnosť je podstatnou a neoddeliteľnou súčasťou každého apoštolátu. Ani jeden apoštol tomu neunikne a nesmie sa preto diviť, sťažovať alebo im to vyčítať. *„Ak so mnou tak zaobchádzajú“*, hovorí Ježiš učeníkom, *„aj vám budú robiť podobne“*. Môžeme si spomenúť na všetky sestry, ktoré prežili tajomstvo kríža, obetovali vlastný život deň po dni až po

mučeníctvo. Musíme sa modliť za tie, ktoré dnes žijú na misiách, v ťažkej službe v ohrození vlastného života.

Kresťania spájajú radosť s krížom. Môžeme si predstaviť väčší paradox? Radosť a bolesť vyprýštili z toho istého prameňa. Dokonca sa zdá, že v kresťanskom zjavení každé utrpenie je chápané, ba odôvodnené, akoby bolo radosťou.

V skutočnosti berú utrpenie úplne vážne. Ježišova samota na kríži, jeho úzkostné zvolanie, ktorým sa obrátil na svojho Otca, si zachovávajú svoj tragický charakter. A Boh skutočne urobil svojho Syna „hriechom“, „kľatbou“ – sv. Pavol nám opisuje tento aspekt božskej drámy (porov. 2 Kor 5,21; Gal 3,13).

Je preto nutné, aby do Ježišovho utrpenia bola vpísaná určitá tajomná radosť, akoby perla v mušli. Je to radosť z podriadenosti sa svojmu Otcovi, radosť môcť mu povedať „áno“. Táto radosť presahuje akýkoľvek pocit, pretože patrí k najhlbšej dimenzii ľudského bytia, k tomu, kým je a nie k tomu, čo robí alebo pociťuje. Preto je možná radosť tam, kde ju vôbec necítíme.

V hĺbke nášho bytia potom môže dôjsť k tomuto zázraku, že tam, kde bolo len trápenie a trýzeň, hraničiace dokonca s absenciou lásky, dôjde k totálnemu vydaniu sa druhému. Nestáva sa to automaticky; vedieť premeniť inštinkt vlastníctva na sebadarovanie, obetovanie svojho života – to si vyžaduje veľké úsilie. Ale skutočná láska má túto cenu. Húsenica (a neskôr kukla) utrpenia sa musí premeniť na motýľa radosti.

Kresťania sú v službe radosti blížneho. Sami rastú v magnetickej piesni božskej lásky a odovzdávajú ju druhým. Sv. Pavol k tomu napísal tieto nádherné slová: „*Nie že by sme chceli panovať nad vašou vierou, ale prispieť k vašej radosti, veď pre vieru stojíte*“ (2 Kor 1,24). Kresťania sú poslami radosti. Radosť nie je nikdy statické vlastníctvo, ktoré si nechávame pre seba. Je to dynamizmus, ktorý nás ťahá k druhému.

Preto ak pravá radosť pochádza od Boha, ak je to vyprýštenie radosti, potom je nutné, aby bola nákazlivá.

Kresťanská radosť nie je teda len záležitosť šťastnej povahy, optimistického temperamentu, vitality a dôvery v život napriek všetkému. Nie je to vôbec záležitosť povahy. Duše mnohých svätých mali tiež svoj temný kút. Kresťanská radosť je zlučiteľná so smútkom a starosťami. Ale nikdy sa nestavia do sféry našich vzájomných vzťahov a s ľuďmi zranenými životom. Podľa vzoru Ježišových vzťahov s jeho Otcom a vzťahov medzi tromi božskými osobami a nami, kresťanská radosť je prítomnosť, je to otvorenosť voči blížnemu, je prameňom stretnutí plných úcty a lásky.

Vo svetle K. 29b veríme, že radosť sa rodí z existencie, ktorá má účasť na veľkonočnom tajomstve:

S vďačnosťou a radosťou prežívajú čistotu ako zdroj duchovnej plodnosti a znamenie zmluvy medzi Bohom a jeho ľuďmi. Čistotou ako odpoveďou lásky na Božiu lásku majú účasť na veľkonočnom tajomstve, tajomstve smrti a života. Čistota vyžaduje zvládnutie určitej samoty srdca, správanie, ktoré robí sestru hodnovernou, aby mohla byť pravým evanjeliovým svedectvom.

Vraciam sa späť k otázkam pápeža Františka a navrhujem vám znovu si vypočuť tie otázky, aby sme prebudili naše srdce pre to, čo je dôležité, podstatné:

Zahľad' sa do hĺbky svojho srdca, pozri sa do svojho vnútra a polož si otázku: máš srdce, ktoré túži po niečom veľkom, alebo srdce uspaté vecami?

Je v ňom nepokoj hľadania alebo si ho nechal udusiť vecami, ktoré napokon spôsobia jeho odumretie?

Boh ťa čaká, hľadá ťa: ako odpovieš? Všimol si si túto situáciu svojej duše? Alebo spíš? Veríš, že Boh na teba čaká, alebo to považuješ len za „slová“?

Sme obeť kultúry provizória. Chcel by som, aby ste uvažovali nad otázkou: ako môžem byť slobodný, ako môžem byť slobodná od tejto kultúry provizória? (Radujte sa 12).

III. VSTÚPME VIAC DO TAJOMSTVA RADOSTI: KRÁTKA PEDAGOGIKA

Kresťanská radosť je nezištný dar. Pre prijatie tohto daru je však potrebné priúčať sa mu. Pápež Pavol VI. povedal, že pravá radosť vždy pramení v novom pohľade na človeka a Boha. Pohľad má byť precítený, usmernený a živý, pretože hoci je kresťanská radosť ovocím Ducha Svätého, neuniká zákonom psychológie. Všetci máme rovnaké oči, ale to, čo každý vďaka ním vidí alebo nevidí, závisí od výchovy a mnohých ďalších faktorov.

1. Naučiť sa žiť v prítomnosti

Prvou podmienkou pre spoznanie radosti je prijať ju ako takú. „Nič sa nemôže zmeniť alebo zlepšiť, ak sme to najskôr neprijali“, povedal Karol Jung. Akceptovať znamená predovšetkým žiť pokojne prítomnosť. Spravidla dva rušivé vplyvy spôsobujú, že prítomnosť je nepokojná a zamorujú dobrú zem, v ktorej by mohla klíčiť a rásť radosť. Sú nimi pokušenie poznať budúcnosť a pokušenie nevedieť zabudnúť na minulosť.

Túžba poznať budúcnosť sa často kladie do protikladu s dôverou. Znamená brať a nechcieť sa zrieknuť. V prvej zmluve Boh zakazoval akýkoľvek pokus o predpovedanie budúcnosti, lebo budúcnosť patrí len jemu. Modly dávali prázdne odpovede, hovorieval prorok Zachariáš.

Ježiš nepovie niečo iné, len pozitívnejšie: „*Nebudte ustarostení o svoj život, čo budete jesť, ani o svoje telo, čím sa zaodujete... Každý deň má dosť svojho trápenia*“ (porov. Mt 6, 25-34).

Radosť je rovnako nemožná pre toho, kto nevie nechať minulosť minulosťou a ktorý je do nej zatvorený, zatvorený predovšetkým trápením a výčitkami.

Predtým ako môžeme vôbec hovoriť o radosti, pamäť musí byť očistená a uzdravená. Hlbokým uzdravením pamäte je nepopierateľne

odpustenie. Evanjeliá hovoria o veľkej radosti po každom odpustení, ktoré im dal Ježiš.

2. Od funkcie k osobe

Ak je pravdou, že „*človek je radosť Boha*“, táto pravda sa môže stať i našou len za podmienky, že sa dívame na blížneho tak ako Boh. Blížny je Bohom milovaný skôr, ako sme ho my mohli oceniť v jeho bytí, dokonca i dávno predtým, ako sme ho spoznali. Tým skôr predtým, ako by sa nám zdal sympatickým.

Boh sa díva na svoje deti otcovským pohľadom, nie ako veliteľ alebo domáci pán, ktorý očakáva, že jeho sluhovia ho budú obsluhovať. Jeho božské vzťahy nie sú nikdy funkcionárske, ale vždy osobné, ako otec k svojmu dieťaťu. Avšak v našom svete je tomu často ináč. Ju či jeho vidíme často len ako poštára alebo rušňovodiča, pokladníčku alebo zdravotnú sestru, úradníčku za priehradkou alebo policajta, šoféra taxíka či domovníka. Pri takom prístupe len zriedkakedy vznikne skutočná radosť, skôr uspokojenie alebo rozčarovanie, frustrácia či chvíľkové uspokojenie.

Ale pravá radosť nastáva len u toho, kto vstúpi do inej sféry, a to sféry osobných vzťahov. Ten, kto je vedľa mňa, je niekto a som šťastný, že tam je, dokonca ešte predtým, ako viem, že môže pre mňa niečo urobiť a čo môže urobiť. Pretože Boh sa na neho tak nedíva. Ved' čo by mohol dať Bohu, čo by nemal? Pre Boha je unikátnym. Boh sa preto na neho díva a nachádza radosť v tomto pohľade. Boh zjavuje dôstojnosť každej osoby, jedinečnej a Ním milovanej.

3. Radosť chvály

Ak existuje radosť vlastná Svätému písmu, je to radosť, že môžeme Boha chváliť. Modlitba chvály je veľmi blízka inej forme modlitby, vzdávaniu vďaky. Preto Sväté písmo ich menuje často spoločne, akoby to bol jeden dych.

Modlitba chvály je však originálna. Ten, kto ju žije, myslí na Boha len pre neho samého. Nemyslí dokonca ani na to, čo Boh robí alebo urobil pre nás. Chvála sa živí v uvedomení si Boha ako nekonečného oceánu majestátu, dokonalosti a svätosti: „*Dobroreč, duša moja, Pánovi; Pane, Bože môj, ty si nesmierne veľký. Odel si sa do slávy a veleby, do svetla si sa zahalil ako do rúcha*“ (Ž 104).

Starý zákon je plný podobných chvál. Sú akoby pripútané k ústam spravodlivých a tvoria polovicu žaltára. Chvála je explóziou života, radostným jasaním života, jedinečným spevom žijúcich pred ich Bohom. Podľa Starého zákona mŕtvi už nemôžu chváliť Boha; píše sa tam: mŕtvi Boha nechvália, pretože všetci zostúpili do priestoru mlčania. Ale my, živí, chválime Pána odteraz až naveky.

Dva texty Nového zákona tvoria ozajstné úryvky koncentrácie chvály a vďaky. Je to evanjelium o detstve Pána Ježiša od sv. Lukáša a Zjavenie sv. Jána. U Lukáša sa nachádzajú blízko seba tri chválospevy, a to Zachariášov Benediktus, Máriin Magnifikat a Nunc dimittis starca Simeona.

V knihe Zjavení sv. Jána skoro na každej strane čítame hymnus. Skoro bez prerušenia v ňom zaznievajú piesne anjelov, starších, štyroch zvierat, 144 tisícov kmeňov Izraela a nespočetného zástupu zo všetkých národov, kmeňov, ľudu a jazykov (porov. Zj 5,12-14). V Liturgii hodín samotná Cirkev vytvára obraz z piesní a hymnov počas celého roka.

Dcéry kresťanskej lásky podľa svojej charizmy majú účasť na modlitbe, chvále a eucharistii celej Cirkvi. K. 33 nám pripomína:

*Dcéry kresťanskej lásky pamätajú na prísľub Pána, že keď sa v jeho mene zhromaždia k spoločnej modlitbe, On je uprostred nich. Takáto komunita nachádza silu v zdieľaní skúseností z viery, v **Eucharistii a v oslave Boha**. V tajomstve zomrelého a vzkrieseného Krista nachádza pokoj, nádej a **radosť**. To vyžaduje osobnú zodpovednosť, ktorá sa prejavuje spoločným hľadaním času, rytmu a foriem modlitby.*

Vráťme sa ešte k želaniam pápeža Františka. Zachytil som niekoľko otázok pre vašu osobnú úvahu:

„Môžeme sa pýtať: som znepokojený kvôli Bohu, kvôli tomu, aby som ho ohlasoval, umožňoval ho poznať? Alebo sa nechám opantať duchovným zosvetštením, pod vplyvom ktorého robím všetko z lásky k sebe? My, zasvätení, myslíme na osobné záujmy, na fungovanie diel, na karierizmus. Nuž, na veľa vecí môžeme myslieť...“

Usadil som sa pohodlne v kresťanskom, kňazskom, rehoľnom živote, v živote komunity, alebo si chránim silu znepokojenia pre Boha, pre jeho slovo, ktoré ma podnecuje vychádzať k druhým?“ (Radujte sa, 12).

4. Cesta šťastia počas liturgického roku

Málokedy zdôrazňujeme, že Cirkev už pred dávnymi storočiami načrtla určitú pedagogickú cestu výstupu k radosti, je to cesta liturgického roku. Dvakrát za rok, týždeň po týždni, deň po dni, ponúka nám cestu k vrcholu kresťanskej radosti, a to na Vianoce a Veľkú noc. Advent a Pôst sú časom cvičenia sa, prípravy na to, aby sme sa naučili byť šťastnými – keď sa radujeme z narodenia Pána a keď slávime jeho Zmŕtvychvstanie.

Nasledujúce nedele pod vedením Predchodcu Pána, ktorý zaplesal radosťou ešte predtým ako začul hlas Ženícha, nás liturgia vedie až k Ježišovi. Od 17. decembra vystupujeme každý deň po jednom stupni schodov, ktoré vedú k vianočnej radosti.

Prijímame radostné posolstvo anjela Zachariášovi a neskôr posolstvo Jozefovi; sme účastní pri Zvestovaní Panne Márii. Spreádzame ju pri návšteve u príbuznej Alžbety a spolu s ňou i s podobnou radosťou ako ona spievame Magnifikat. Nezabúdame ani na Zachariášov chválospev pri narodení jeho syna Jána. Odteraz sme pripravení privítať vianočnú noc, kedy zaznie radosť anjelov na nebi a pastierov na zemi.

Po Vianociach zostávame určitý čas v tej istej atmosfére, liturgia nám pripomína dom v Nazarete na sviatok Svätej rodiny a svadbu v Káne Galilejskej. Konečný akord zaznie 2. februára, na sviatok Obetovania Pána, kedy počujeme Simeonov chválospev: „*Teraz prepustiš, Pane, svojho služobníka v pokoji...*“

Po pôstnom období sa dostávame na vrchol hory, na vrchol radosti, k paradoxu kríža, vďaka ktorému nastala radosť po celom svete. Ešte predtým radostne zvolávame Ježišovi na slávu na Kvetnú nedeľu, potom prežívame dôverný rozhovor pri stolovaní na Zelenú štvrtok... a radostné Aleluja Veľkonočnej nedele. Po temnej noci sme v tento deň účastní prvého radostného zvolania Márie Magdalény v záhrade a učeníkov vo Večeradle. Neskôršie spoznávame Tomášovu radosť, keď vloží prst do Ježišových rán a uverí.

Potom nadíde veľký vánok Turíc a radosť Ducha Svätého. Táto radosť bude mať čas predĺžiť sa na tridsaťtri nediel až do sviatku Krista Kráľa, krátko predtým ešte zakúsime radosť Všetkých svätých, keď je celé nebo zídene okolo Baránkovho trónu, ktorí radostne mávajú Bohu na slávu palmami.

5. Uctíme si Pannu Máriu, ikonu radosti

Celá kresťanská radosť je sústredená okolo jednej osoby - Márie, príčiny našej radosti. Prvé slová, ktoré počula od anjela poslaného Pánom, boli: „*Raduj sa, milostiplná!*“. Anjelov pozdrav Márii je teda pozvaním k radosti, hlbokkej radosti, oznamuje koniec smútku. Spása označuje začiatok evanjelia, radostnej zvesti.

Vďaka Panne Márii sa radosť šíri ďalej. Boží Syn, ktorého nosí pod srdcom, je Bohom radosti, nákazlivej veselosti. Mária otvára svoje srdce dokorán a ponáhľa sa k Alžbete. Teší sa, že môže splniť svoju túžbu, je pozorná vo svojej úlohe, naradostená sa ponáhľa do hôr. Kam by sa tak mohla ponáhľať ona, ktorá je už plná Boha, ak nie k výšinám?

Ponáhľa sa priniesť svetu radostnú správu, všetkým chce priniesť tú neodolateľnú radosť, že do svojho lona prijala Ježiša, svojho Pána. Ponáhľať sa neznamená len rýchlosť, s akou Mária kráča. Výraz nám hovorí o jej horlivosti, ochotnej pozornosti, s akou sa púšťa na cestu, hovorí o jej nadšení. Služobnica Pána sa ponáhľa, aby sa stala služobnicou ľudstva.

NA ZÁVER

Na konci tohto roku 2014, v spojení so svätým Vincentom, svätou Lujzou a svätou Katarínou chceme **spomínať s vďačnosťou**.

Pri stretnutí sa s generálnymi predstavenými v novembri 2013 pápež František povedal: „*Zasvätený život je zložitý, je utvorený z hriechu a milosti*“.

Počas Roku zasväteného života nás volá, aby sme uznali a vyznali svoju slabosť. Ale chceme tiež mocne a s radosťou „kričať“ svetu o svätosti a vitalite, ktoré sú prítomné v živote zasvätenej osoby.

S Pannou Máriou kráča celá Cirkev v láske toho, kto sa uberá k najslabšiemu, v nádeji toho, kto vie, že nebude sám a vo viere toho, kto má zvláštny dar, o ktorý sa chce podeliť.

Nech každý z nás, pobádaný vánkom Ducha Svätého, žije s Pannou Máriou svoje vlastné povolanie duchovného napredovania!

*Raduj sa, Mária, milovaná Bohom,
raduj sa, Bohorodička.*

o. Bernard SCHOEPFER
generálny direktor

Priania a poďakovanie

Drahé sestry!

Slovami z úryvku z knihy Numeri, z čítaní pri eucharistii na 1. januára, chcem prosiť o toto požehnanie pre Spoločnosť dcér kresťanskej lásky. Áno, počas celého Roku zasväteného života:

„Nech ťa žehná Pán a nech ťa chráni! Nech ti Pán ukáže jasnú tvár a nech ti je milostivý! Nech Pán obráti svoju tvár k tebe a daruje ti pokoj!“ (Nm 6,24-26).

V tomto roku milosti, roku zasväteného života, roku konania generálneho zhromaždenia Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, sám Boh vám prisľubuje svoje požehnanie. V Písme je požehnanie v prvom rade úkonom Boha, ktorý hovorí, chce a uskutočňuje naše dobro. Pre neho povedať a vykonať je to isté.

Božie požehnanie začína stvorením skrze jeho Slovo (to slovo bolo činné sloveso). Svoje naplnenie nachádza v tajomstve vteleného Slova, umučeného a zmŕtvychvstalého pre nás: *„Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás v Kristovi požehnal všetkým nebeským duchovným požehnaním...“* (Ef 1,3).

Požehnaníu, ktoré nám neustále prichádza od Boha skrze Ježiša Krista a v Duchu Svätom, má zodpovedať naše vlastné požehnanie, t. j. naše vďakyvzdanie za všetky dobrodenia, ktoré nám udeľuje Pán.

Sme uistení o blahosklonnom Božom prisľube voči jeho ľudu, voči celému ľudstvu a dôverujeme tomuto prvému požehnaníu

v novom roku, pretože prosíme Boha o pokoj pre tento svet. Prosíme ho, aby Knieža pokoja prišlo premeniť vzťahy medzi ľuďmi našej doby.

Každý deň hľadáme cesty vedúce k pokoji medzi ľuďmi, národmi a tými najmenšími. Prijmeme posolstvo Svätého Otca Františka pri slávení Svetového dňa pokoja: „**Už nie otroci, ale bratia!**“

Pri každej eucharistii prednášame Pánovi modlitbu žalmistu za náš svet zranený, zosmiešnený, pokorený, rozháraný, ukrižovaný...

*Bože, buď nám milostivý a žehnaj nás; a tvoja tvár nech žiari nad nami,
aby sa tvoja cesta stala známou na zemi
a tvoja spása medzi všetkými národmi! (Ž 66).*

Za chudobných a s chudobnými našej doby vzývame Boha a prosíme ho, aby zoslal do srdc našich súčasníkov Ducha svojho Syna. Duch Svätý nám dá silu a vytrvalosť pre nový misionársky elán.

Ako svätý Vincent a svätá Lujza veríme, že nás pohýna láska ukrižovaného Krista. Vtlačme do našich srdc túto zásadu svätej Lujzy: „*Keď láska ovláda naše srdce, spôsobuje, že túžime a hľadáme Božiu slávu*“.

Nech nás Panna Mária, svätá Bohorodička, učí lepšie uchovávať v srdci udalosti, ktoré poznačia naše životné cesty v novom roku 2015. Snažme sa viac uvažovať o nich v našich srdciach. Tak *odvaha lásky* prebudí naše srdcia a *Radosť evanjelia* premení naše životy!

Ďakujem vám za vaše priania, za vaše modlitby! Vďaka za zdieľania zo zverenej misie a služby!

S vďakou a dôverou vás uisťujem o svojej modlitbe.

P. Bernard SCHOEPFER CM
generálny direktor

List k 2. februáru 2015

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami!

Z celého srdca vám prajem požehnaný sviatok Obetovania Pána a zasväteného života!

Tento sviatok prežívame osobitným spôsobom v rámci Roku zasväteného života a som si istá, že vo vašom srdci nachádzajú odozvu slová pápeža Františka: „*Aby vždy platilo to, čo som raz povedal: «Tam, kde sú rehoľníci, tam je **radosť**». Sme povolaní, aby sme zakúšali a ukazovali, že Boh je schopný naplniť naše srdce a urobiť nás šťastnými bez toho, aby sme museli svoje šťastie hľadať inde; že opravdivé bratstvo prežívané v našich komunitách živí našu **radosť**; že naše úplné oddanie sa službe Cirkvi, rodinám, mladým, starým a chudobným nám umožňuje ľudsky sa realizovať a dáva plnosť nášmu životu*“.¹

V tento tak neobyčajný deň ma prijal náš generálny predstavený, ktorému som jednoducho a pokorne predniesla naše prosby o obnovenie sľubov, pričom som vyzdvihla, že svoje úplné darovanie sa Bohu pre službu Kristovi v chudobných prežívame v **radosti**. Dodala som, že aj keď sme si dobre vedomé určitých nedostatkov v pravdivom prežívaní svojho povolania, zároveň plne dôverujeme nekonečnému Božiemu milosrdenstvu. Rozprávala som sa s otcom Gregory o tom, ako sa reflexia a modlitba, spojené s témou generálneho zhromaždenia i apoštolského listu pápeža Františka pri príležitosti Roku zasväteného života, stali pre nás prameňom nádeje a dynamizmu na ceste povolania.

¹ Apoštolský list Svätého Otca Františka pri príležitosti Roku zasväteného života, II, 1.

Otec Gregory nám udeľuje dovolenie obnoviť sľuby vo sviatok Zvestovania Pána, 25. marca 2015. Cez neho nám Pán ponúka milosť opäť mu povedať svoje Áno, pokorné a bezvýhradné Áno, aké vyslovila Mária pri Zvestovaní, Áno odvážne a plné viery, ako to Máriine, ktoré zaznelo v jej srdci pri Simeonovom prorocteve.

Navrhujem vám, aby sme sa na tohoročnú renováciu sľubov pripravili kontemplaním Panny Márie, prvej kresťanky, zasvätenej Bohu výsostným spôsobom, prítomnej v živote Spoločnosti od začiatku, ako to výstižne potvrdzujú naše Konštitúcie². Ona je jedinou Matkou Spoločnosti a neustále bdie nad každou dcérou kresťanskej lásky. V celých našich dejinách nám zjavne prejavovala svoju lásku, ako to vyjadrila pred svätou Katarínou: „*Milujem vašu Spoločnosť*“.³

Všimnime si teraz, ako nás sprevádza na našej ceste viery a vo vernosti nášmu povolaniu dcéry kresťanskej lásky.

I. PANNA MÁRIA V TAJOMSTVE KRISTA A CIRKVI

PANNA MÁRIA V STREDE KREŠŤANSKÉHO ĽUDU

Mária je v prvom rade Ježišovou matkou. Takto ju predstavujú viaceré texty vzhľadom na jej Syna. Evanjeliá podľa svätého Lukáša a svätého Jána dávajú Panne Márii v dejinách spásy osobitné miesto. Svätý Lukáš zvlášť vyzdvihuje prítomnosť Ducha Svätého v tajomstve Zvestovania a Turíc. Pôsobením Svätého Ducha sa Mária stala matkou Ježiša Krista a zároveň matkou Cirkvi.

Kristus pribitý na kríž nám ju dáva za matku. V najdôležitejšej hodine nového stvorenia nás Kristus privádza k Márii „*pretože nechce, aby sme kráčali bez matky, a ľud v tomto materinskom obraze číta všetky tajomstvá evanjelia.*“⁴ Veď vo väčšine kultúr je to práve matka, ktorá prijíma, stará sa, povzbudzuje a potešuje; rodina sa zhromažďuje okolo nej. Apoštoli veľa

² Porov. K. 15a.

³ Autentický život Kataríny Labouré, R. Laurentin, Rozprávanie, DDB, str. 86.

⁴ Evangelii Gaudium 285.

získali prítomnosťou Pánovej matky, lebo s ňou sa cítili posilnení. Spolu s ňou sa modlili, keď očakávali dar Svätého Ducha. *„Títo všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami a s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi.“*⁵

Efezský koncil znamenal dôležitú etapu v mariánskej úcte Cirkvi. Odsúdil nestorianizmus a Máriu vyhlásil za Theotokos - Bohorodičku, čím potvrdil vieru veriacich v Krista, pravého Boha a pravého človeka.

Pravá mariánska úcta totiž vždy privádza k hlavnému kresťanskému tajomstvu: Boh sa stal človekom, aby nás spasil. Takže pobožnosti k „radiostiam“ Panny Márie - zvestovanie, návšteva a Ježišovo narodenie v Betlehenských jaslách zdôrazňujú skutočnosť vtelenia, Boh je naozaj „Emanuelom“.

Druhý vatikánsky koncil dal jasne najavo, že uctievanie Panny Márie má celkom osobitný charakter, no ten sa podstatne líši od kultu adorácie, ktorý sa preukazuje vtelenému Slovu, Otcovi a Duchu Svätému.⁶

PANNA MÁRIA, KRISTOVA UČENÍČKA, BOHU ZASVÄTENÁ VÝSOSTNÝM SPÔSOBOM

Mária bola Ježišovou učeníčkou, jeho posolstvo prijala v hĺbke srdca. Žila jednoduchým a ukrytým životom v Nazarete spolu s Ježišom, synom tesára. Neskôr sprevádzala svojho Syna na jeho apoštolských cestách. Zjednotená s Ním napredovala vo svojom putovaní viery až pod kríž. Preto bola prvou, ktorú budú blahoslaviť, lebo uverila v Pána.⁷

Jej „fiat“ ju viedlo z Nazareta do Ain Karimu, z Betlehema do Egypta, z Jeruzalema na Kalváriu a potom k Turícam. Určite nebolo pre ňu ľahké chápať požiadavky viery. V evanjeliovom úryvku je zdôraznené, že nechápala, čo jej Syn chcel povedať, keď ho našla v chráme sedieť medzi učiteľmi, ale že verne zachovávala tieto udalosti vo svojom srdci.⁸

Mária, žena viery, nás učí kráčať životom v načúvaní Božiemu Slovu, v prijímaní Pánovej vôle, ktorá sa prejavuje v životných udalostiach a cez

⁵ Sk 1,14.

⁶ Porov. Lumen Gentium 66.

⁷ Porov. Lk 1,45.

⁸ Porov. Lk 2,51-52.

prostredníkov. Stále nás privádza k Ježišovi a povzbudzuje nás, aby sme urobili, čo nám On povie.

Mária, zasvätená Bohu výsostným spôsobom, je eucharistickou ženou, ako to prehlasuje svätý Ján Pavol II. v encyklike *Ecclesia de Eucharistia*. Nemohla teda chýbať pri eucharistických sláveniach Ježišových nasledovníkov, ktorí sa schádzali na lámaní chleba.

Eucharistický chlieb, ktorý prijímame, je skutočným telom Krista, narodeného z Panny Márie. „*Jestvuje teda hlboká analógia medzi fiat, ktorým Mária odpovedala na anjelove slová, a amen, ktoré vyslovuje každý veriaci, keď prijíma Pánovo telo.*“⁹ Pri návšteve sa Mária stáva svojím spôsobom prvým svätostánkom. Podobne existuje úzky vzťah aj medzi Eucharistiou a Magnifikatom. Keď Mária zvolá „*Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi*“¹⁰, nesie vo svojom lone Ježiša. Chváli nebeského Otca za Ježiša, no chváli ho aj v Ježišovi a s Ježišom. A presne to je pravý eucharistický postoj. Eucharistia je nám daná, aby sa tak ako Máriin, aj náš život stal Magnifikatom.¹¹

Neustále si obnovujeme lásku k Eucharistii, ktorá je stredobodom nášho života i misie a najdôležitejším stretnutím dňa s Kristom a blížnymi.¹² Pripomínajme si, že každé úsilie o svätosť, každá aktivita zameraná na uskutočňovanie poslania Cirkvi musí čerpať potrebnú silu z eucharistického tajomstva a k nemu aj smerovať.

- Lásky je takisto vzácnym ovocím Eucharistie. Zostávajme s Ježišom, aby sme si zachovali na všetko kontemplatívny pohľad, aby sme dokázali spoznať pôsobenie Svätého Ducha a vyžarovať jeho lásku. Mária, eucharistická žena, nauč nás prinášať Ježiša všetkým ľuďom, s ktorými sa stretávame a svedčiť o Kristovej láske k najmenším!

PANNA MÁRIA A ZAKLADATELIA

Svätý Vincent a svätá Lujza boli úprimne zbožní a k presvätej Panne prechovávali vrúcnu úctu. Mali vo zvyku prosiť ju o príhovor: „*Prosme svätú*

⁹ *Ecclesia de Eucharistia* 55.

¹⁰ Lk 1,46-47.

¹¹ Porov. *Ecclesia de Eucharistia* 58.

¹² Porov. K. 19b.

*Pannu, aby sa prihovárala za nás u svojho Syna*¹³. V Márii nachádzali povzbudenie a inšpiráciu, zvolili si ju za matku a nechali sa ňou viesť.

Životopisci našich Zakladateľov nám podávajú epizódy, v ktorých sa zračí ich mariánska úcta. Svätý Vincent sa ako dieťa modlil pred sochou Panny Márie umiestnenej v dube pri dome v Ranquines (rankin) alebo svoju prvú svätú omšu slúžil v kaplnke zasvätenej Panne Márii milosti v Buzet. Panne Márii pripisuje svoje vyslobodenie z otroctva v Berbersku. V roku 1623 ho možno vidieť na rodinnej púti k Panne Márii v Buglose (büglóz). Neskôr vyjadril túžbu ísť na púť do Chartres (šártr).

Aj keď svätý Vincent nemal žiadnu konferenciu o Panne Márii, v jeho listoch a konferenciách je množstvo pasáží, ktoré nám ukazujú, že jeho život modlitby bol preniknutý mariánskou úctou. Povzbudzoval sestry, aby napodobňovali čnosti svätej Panny a aby slávili jej sviatky. Zvlášť im odporúčal modlitbu Anjel Pána a svätý ruženec. Svoje listy často končil slovami „*v láske nášho Pána a jeho svätej Matky.*“¹⁴

Svätý Vincent bol presvedčený, že „*keď vzývame Božiu Matku a berieme si ju za patrónku v dôležitých veciach, všetko povedie k dobrému a bude na oslavu jej dobrotivého Syna Ježiša*“¹⁵.

Aj v živote svätej Lujzy bola Panna Mária živo prítomná. Svätá Lujza mala veľkú lásku k svätej Panne: „*Svätá Panna som tvoja, aby som dokonalejšie patrila Bohu.*“¹⁶ Od malička videla v Márii vzor toho, čo chcel Boh uskutočniť vo svojich stvorených. Úplne jej dôverovala, pretože sa jej zdalo nemožné, aby láskavý Boh Panne Márii niečo odmietol. Od svätej Lujzy sa nám zachovalo mnoho spisov, v ktorých zachytáva ovocie svojich hlbokých úvah o Matke Pána. Ako je uvedené v Štatúte 7, modlitba *Svätá Panna Mária* je zostavená z myšlienok a želaní našej Zakladateľky.

Svätá Lujza rada maľovala a darovala obrázky Panny Márie. Raz napísala, že vo všetkom, čo robíme, máme obrátiť svoj pohľad na svätú Pannu a pamätať, že najväčšiu úctu jej preukážeme, keď ju nasledujeme v čnostiach: hlavne v jej čistote, lebo sme nevestami Ježiša Krista; v jej

¹³ Svätý Vincent, Coste X, str. 105.

¹⁴ Svätý Vincent, Coste I, str. 30 «Lujze de Marillac», október 1627.

¹⁵ Svätý Vincent, Coste XIV, str. 125, 126: poznámka pod čiarou 1.

¹⁶ Svätá Lujza, Duchovné spisy, A 4, str. 693.

pokore, lebo práve vďaka pokore Boh vykonal v nej také úžasné veci a odpútal ju od všetkého pozemského.¹⁷

- Konštitúcie od nás žiadajú, aby sme boli verné mariánskemu charakteru Spoločnosti, rozširovali Zázračnú medailu, zveľaďovali úctu k Panne Márii a podporovali rozvoj mariánskych združení.¹⁸ Dajme ľuďom, mladým i menej mladým, Pannu Máriu za vzor!

II. MÁRIA, DOKONALÝ PROFIL SLUŽOBNICE CHUDOBNÝCH

MÁRIA - VZOR VERNOSTI

Svätá Lujza zvolila sviatok Zvestovania Pána, aby ku „fiat“ Panny Márie pripojila svoje vlastné obetovanie i obetovanie svojich duchovných dcér.¹⁹ Mária je dokonalý profil služobnice chudobných, vzor pre tých, ktorí nasledujú Krista a obetujú sa v službe iným.

Keď každý rok sľubmi obnovujeme svoje totálne obetovanie sa Bohu, vyprosujeme si od Pána milosť vernosti skrze Ježiša Krista ukrižovaného a na príhovor Nepoškrvnenej Panny.²⁰ Ako je uvedené v Poučení o sľuboch, spiritualita renovácie si vyžaduje serióznu prípravu, lebo každý rok má zaznamenať novú etapu v prehĺbení totálneho obetovania sa Bohu pre službu chudobným.²¹

- Snažíme sa prehlbovať svoje sľuby, zdroj sily, zmluvu, ktorá je zakotvená v tajomstve Cirkvi?²² Ako Panna Mária, robíme aj my zo svojho života kult Bohu a z tohto kultu záväzok pre život?²³

Naše povolanie predpokladá a vyžaduje dôkladné osvojenie si ducha, akého mal Kristus služobník a Mária, Pánova služobnica.²⁴ Podľa Konštitúcií

¹⁷ Porov. Svätá Lujza, Duchovné spisy, M 33, str. 777.

¹⁸ Porov. K. 26, Štatút 14.

¹⁹ Porov. K. 28e

²⁰ Porov. K. 28b.

²¹ Porov. Poučenie o sľuboch, str. 34.

²² Porov. K. 28a.

²³ Porov. K. 23.

²⁴ Porov. Poučenie o sľuboch, str. 123.

a Štatútov sa špecifickým sľubom zaväzujeme slúžiť chudobným telesne a duchovne.²⁵

Úplné darovanie si vyžaduje odvahu a statočnosť, aby sme zanechali svoje istoty a odstránili prekážky, ktoré brzdia dynamizmus v životnom poslaní. Naše postavenie služobnice si takisto vyžaduje láskavý a súcitný postoj, aby sme boli nablízku človeku, ktorý trpí, súcitili s jeho bolesťou, ujali sa jeho prípadu a pracovali na zmene nespravodlivých štruktúr, ktoré sú príčinou chudoby.²⁶

Evanjeliové svedectvo, na ktoré je svet najviac citlivý, je pozornosť voči človeku a láska k zaznávaným a trpiacim ľuďom. Nezištnosť takéhoto správania vyvoláva otázky, ktoré sú nasmerované priamo k Bohu. Podobne aj angažovanie sa za pokoj, spravodlivosť, ľudské práva a celkový rozvoj človeka je evanjeliovým svedectvom.²⁷

Kiežby naša služba prebúdza túžbu spoznať Ježiša Krista a prijať jeho poslanie! Budme pripravené prijať od Krista odvahu lásky! Potrebujeme sa občerstviť z Prameňa, lebo inak vo svojom poslaní ochabneme a hrozí nám buď nedbalosť a apatickosť, alebo prílišná aktivita a individualizmus.

- Ako obnoviť náš apoštolský zápal a ísť k toľkým našim súčasníkom, ktorí „žijú bez sily, svetla a útechy priateľstva s Ježišom Kristom, bez spoločenstva viery, ktoré ich prijíma, bez horizontu zmyslu a života?“²⁸

MÁRIA, POKORNÁ SLUŽOBNICA ÚMYSLOV OTCA

Pri kontemplovaní Márie v jej Nepoškvrnenom počatí, zvestovaní a návšteve svätý Vincent objavil jej duchovnú cestu, ktorá je aj cestou dcéry kresťanskej lásky.²⁹

²⁵ Porov. K. 24a.

²⁶ Porov. K. 24e.

²⁷ Porov. Redemptoris Missio 42.

²⁸ Evangelii Gaudium 49.

²⁹ Porov. Otec Jamet: Dcéra kresťanskej lásky v Cirkvi a v dnešnom svete. Diel II, str. 378.

Nepoškvrnená totálne otvorená Duchu Svätému

Nepoškvrnená Panna ostala úplne otvorená Duchu Svätému. Pre toto v nej Boh uskutočnil veľké veci a blahoslaviť ju budú všetky pokolenia.

Naši Zakladatelia mali hlbokú úctu k Nepoškvrnenej dávno pred vyhlásením dogmy. Svätá Lujza si priała, aby Nepoškvrnené počatie Božej Matky bolo uznané a slávené „*lebo je jediným čistým stvorením, ktoré bolo vždy príjemné Bohu*“³⁰.

„*Dokonalá čistota v celibáte pre Božie kráľovstvo ako odpoveď lásky na výzvu lásky oslobodzuje srdce dcéry kresťanskej lásky, aby mohlo stále viac horieť láskou k Bohu a chudobným*“³¹.

Čistota rozširuje srdce do rozmerov srdca Ježiša Krista³², pomáha otvoriť oči a prijať všetku biedu i utrpenie, lebo dcéra kresťanskej lásky sa od Krista naučila, že niet takej biedy, ktorá by jej bola cudzia³³. Čistota vedie k nezištnej láske, je úplne priezračná a nič si nevyhradzuje pre seba.

V prostredí s bezhraničnou povolnosťou si čistota vyžaduje trpezlivé a celý život trvajúce učenie sa, ako zápasíť s tendenciou k pohodliu, k tomu, čo je ľahšie, k spokojnosti tela a k úteku pred utrpením. Musíme byť ostražití, ako to často opakuje pápež František, aby sme s odvahou odolávali nástrahám sekularizmu a každému druhu povrchnosti.

- Konštitúcie nám hovoria, že v snahe verne žiť čistotu sa dcéry kresťanskej lásky „*utiekajú k Panne Márii a nachádzajú sesterskú oporu v priateľstve a láske svojej komunity.*“³⁴ A je tomu naozaj tak?

Zvestovanie

Hľa, služobnica Pána. Mária je mladou a odvážnou dievčinou, ktorá ani pred ničím neslýchaným nestráca sebakontrolu. Je to hlboko duchovná žena, u ktorej je srdce i rozum v súlade, a ktorá sa snaží pochopiť kontext, celkové Božie poslanstvo. Takto sa stáva obrazom Cirkvi, ktorá počúva.

³⁰ Svätá Lujza, Duchovné spisy. A 31 druhý, str. 818.

³¹ Poučenie o sľuboch, str. 41.

³² Porov. K. 29a.

³³ Porov. K. 11a.

³⁴ K. 29d.

Anjel od nej odišiel. Mária sa ocitá sama s úlohou, ktorá jej je zverená. Musí pokračovať v ceste. Jej poslušnosť otvára dvere Bohu, Božiemu Slovu. Mária je pokornou služobnicou úmyslov Otca. Jej odpoveď anjelovi svedčí o totálnej poslušnosti Božej vôli. Máriina poslušnosť je predobrazom poslušnosti Ježiša Krista, ktorého pokrmom je plniť vôľu svojho Otca a dokončiť jeho dielo.³⁵

„Poslušnosť, uživotňovaná podľa vzoru Krista... zjavuje oslobodzujúcu krásu synovskej, nie otrockej závislosti.“³⁶ Z pôsobenia Ducha Svätého sa dcéry kresťanskej lásky usilujú žiť v postoji Syna, ktorý sa pre uskutočnenie plánu Otcovej lásky stal poslušným až na smrť, a to na smrť na kríži.³⁷

Poslušnosť nám pomáha prijať Božiu vôľu ako jediné kritérium života. V kontexte súčasných kultúr poznačených subjektivismom, ktorý niekedy vedie k extrémnemu individualizmu, je dôležité podčiarknuť nutnosť rozlišovania ako svetla na ceste pre poznanie dobra, spravodlivosti a toho, čo sa páči Bohu.

Božie Slovo, učenie Cirkvi, Konštitúcie a usmernenia Spoločnosti sú nám pomocou, aby sme sa nenechali zmietať vetrom hocijakého učenia.³⁸ Ak nás povedie Duch Svätý, budeme pripravené odolávať tomu, čo môže byť lákavé, no nezhoduje sa s evanjeliom.

- Poslušnosť je vyjadrením viery a lásky. Vedie k neustálemu hľadaniu Otcovej vôle a k jej prijímaniu s radosťou. Či si uvedomujeme, že povolanie dcéry kresťanskej lásky sa môže upevňovať iba poslušnosťou Božiemu plánu? „...*dokiaľ v Spoločnosti panuje táto svätá čnosť, je dobre*“³⁹.

Návšteva Panny Márie

Keď svätý Vincent vysvetľoval Návštevu, tretiu etapu duchovného putovania Panny Márie, povzbudzoval sestry, aby navštevovali chudobných so srdcom slobodným od všetkého a naplneným Bohom. Návštevu treba

³⁵ Porov. Jn 4,34.

³⁶ Vita Consecrata 21.

³⁷ Porov. Poučenie o sľuboch, str. 98.

³⁸ Porov. Ef 4,14.

³⁹ Svätý Vincent, Coste X, str. 78, konferencia z 23. mája 1655.

robiť jedine s myšlienkou na Boha a „ako preblahoslavená Panna, keď navštívila svätú Alžbetu, teda má sa to robiť milo, nežne, z lásky“⁴⁰.

Dcéra kresťanskej lásky vzrastá v láske k Bohu v takej miere, v akej miluje chudobu, hovorieval svätý Vincent: „*Jej srdce patrí Bohu, keď sa z lásky k nemu zriekla svetských radovánok, on jej dal milosť, aby milovala len jeho samého, aby ho milovala z celého svojho srdca*“⁴¹.

Len chudobné a pokorné srdcia môžu poznať Boha a darovať sa mu bezvýhradne. Tak ako Ježiš oslobodzuje učeníkov od všetkého, keď ich posielal do sveta, tak aj chudoba otvára srdce dcéry kresťanskej lásky Duchu Svätému, pomáha jej osvojiť si detinský postoj Krista služobníka.⁴²

Chudobné srdce je schopné trpieť a spolúčiť. Pokojne žije uprostred ťažkostí, dokonca aj v prenasledovaniach. Život evanjeliovej chudoby si vyžaduje neustále úsilie o konverziu, ako nám to pripomínajú Konštitúcie.⁴³ Chudoba je úžasne mocným svedectvom vo svete, v ktorom vládne konzumizmus a kde je vlastnenie hmotných dohier synonymom šťastia.

- Znovu objavme sviežosť a radikálnosť v prežívaní chudoby tým, že sa uspokojíme s potrebným, že všetko prijmeme s radosťou a nezaujatosťou, že porovnáme svoje životné podmienky s neblahým životom chudobných a že odmietneme každé privilégium!

- *Čo musíme zmeniť, aby sme stále vernejšie odpovedali na záväzky svojho krstného zasvätenia praktizovaním evanjeliových rád čistoty, chudoby a poslušnosti?*⁴⁴

⁴⁰ Sv. Vincent, 26. rozhovor, júl 1646: Úpravy pre návštevy ústavov v Paríži. Coste IX, str. 258.

⁴¹ Svätý Vincent, konferencia z 5. augusta 1657, Coste X, str. 303.

⁴² Porov. Poučenie o sľuboch, str. 64.

⁴³ Porov. K. 30b.

⁴⁴ Porov. K. 27.

MÁRIA, MATKA MILOSRDENSTVA A NÁDEJ MALÝCH⁴⁵

Ježišovo milosrdenstvo rezonuje na všetkých stránkach evanjelia. Ochrnutému daruje spásu duše i tela, obracia sa k žene chorej na krvotok a uisťuje ju, že jej viera ju uzdravila. Na kríži zvolá: „*Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia*“⁴⁶, potom otvorí brány neba kajúcemu lotrovi, ktorý uznal svoje previnenie.

Mária sa stáva Matkou, skrze ktorú nám prichádza Božie milosrdenstvo: „*To, že je Matkou tvojho Syna, hovorí za všetko, predsa však jej spolupráca je obdivuhodná! Svätá Cirkev ju bezdôvodne nenazýva Matkou milosrdenstva. Je ňou preto, že je Matkou milosti!*“⁴⁷

Privádzajme k tejto Matke milosrdenstva všetkých chudobných, ktorí sú na pokraji zúfalstva a potrebujú radu, pokoj, nádej...

Dobrotivá Panna Mária, obráť svoje milosrdné oči na deti, ktoré potrebujú pre svoj rast ovzdušie rodičovskej lásky a radosti; na mladých, ktorí sú často dezorientovaní, no predsa pozvaní budovať svet zajtrajška; na osamelých starých ľudí, ktorí prahnú po vypočutí a blízkosti niekoho...

Dobrotivá Panna Mária, obráť svoje milosrdné oči na tých, ktorí žijú v neistých podmienkach, na chorých a zomierajúcich, rozbité rodiny, utečencov a vysťahovalcov, na väzňov, na ľudí pod vplyvom drog, alkoholu i každej inej formy závislosti...

Dobrotivá Panna Mária, obráť svoje milosrdné oči na národy vo vojne, na prenasledovaných kresťanov, na ľudí zapletených do špirály násillia, ktoríujú teror...

Dobrotivá Panna Mária, obráť svoje milosrdné oči na Cirkev, ktorá je povolaná k neustálemu obráteniu a evanjelizácii národov až do konca čias...

Dobrotivá Panna Mária, obráť svoje milosrdné oči na Spoločnosť, ktorá sa pobádaná odvahou lásky k novému misionárskemu elánu pripravuje na deviate generálne zhromaždenie!

⁴⁵ Porov. K. 15b.

⁴⁶ Lk 23,34.

⁴⁷ Svätá Lujza, Duchovné spisy. A 14 druhý, str. 767-768.

ZÁVER: SPOLOČNOSŤ POD MÁRIINOU OCHRANOU

Svätá Lujza si priala zveriť Spoločnosť Panne Márii. Túto túžbu mohla uskutočniť počas svojej púte do Chartres v októbri 1644, kedy obetovala Bohu úmysly jeho Prozreteľnosti so Spoločnosťou a prosila pre ňu vernosť, pre zásluhy Božieho Syna a Syna Panny Márie.

Neskôr v roku 1658 svätá Lujza prosila svätého Vincenta, aby celá Spoločnosť bola zverená pod ochranu Panny Márie s tým úmyslom, že bude uznaná za jej jedinú Matku. Svätý Vincent to urobil 8. decembra 1658 na záver svojej konferencie, kedy Panne Márii obetoval celú Spoločnosť i každú dcéru kresťanskej lásky, ktoré vložil pod jej ochranu, aby ich ona viedla.

S obdivom a vďačnosťou môžeme potvrdiť, že láska k Panne Márii je v srdci Spoločnosti a po stáročia sa uchováva živou. *„Dcéry kresťanskej lásky vo svojej službe túžia zostať verné mariánskemu charakteru Spoločnosti.“*⁴⁸ Prítomnosť Panny Márie v živote Spoločnosti bola prameňom ustavičného prílivu milostí. Máriine poslanstvo svätej Kataríny Labouré je tiež dôkazom jej mimoriadneho materinského pohľadu, ktorý sa obracia k najbiednejším. *„Prichádzajte k tomuto oltáru, tu budú rozliate milosti na všetkých, malých i veľkých a osobitne na tých, ktorí o ne prosia.“*⁴⁹

Zverme našu renováciu Panne Márii:

**Ty, pokorná a disponovaná Panna, jediná Matka Spoločnosti,
Pani naša, ktorá si dala svoje slobodné, radostné, verné a odhodlané Áno,
oroduj za nás, ktorí sa k Tebe utiekame!**

⁴⁸ K. 26.

⁴⁹ René Laurentin, Život Kataríny Labouré, I. diel, str. 63.

Tak ako vždy, aj vo vašom mene som odovzdala srdečný a úctivý pozdrav otcovi Gregory, otcovi Maloney a otcovi McCullen. Nášmu generálnemu direktorovi, otcovi Bernardovi a jeho predchodcom - otcovi Patrickovi, otcovi Javierovi a otcovi Quintanovi som poslala vďačnú spomienku. Napokon som aj matku Elizondo a matku Duzan uistila o našej oddanosti a modlitbe na ich úmysly.

V oddanej láske a uistení o modlitbe,

sestra Evelyne FRANC
dcéra kresťanskej lásky

Pôst 2015

Kráčať po ceste zmierenia, pokoja a pokory

Drahí bratia a sestry vinčentskej rodiny!

Milosť a pokoj nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy v našich srdciach!

Pôstne obdobie je vhodným časom na premýšľanie o tajomstvách našej viery. Opäť sme pozvaní pripojiť sa k Ježišovi, ktorý kráča do Jeruzalema a sprevádzať ho až na Kalváriu, v tichosti zotrvať pri hrobe a zažiť slávu jeho vzkriesenia, na ktorej nám dáva účasť. Evanjelium Popolcovej stredy nám pripomína, že popri bohatstve vonkajších symbolov tohto milostivého času je Pôstna doba vnútorným putovaním: *„Ale keď sa ty ideš modliť, vojdí do svojej izby, zatvor za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti. A tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti“* (Mt 6,6).

Téma tohto pôstneho zamyslenia je zameraná na zmierenie, pokoj a pokoru. Vybral som ju po skúsenostiach, ktoré som nadobudol počas mojich pastoračných návštev v dielach dcér kresťanskej lásky v Južnej Kórei a v japonskom Nagasaki, v Mauritánii, Tunisku a v Afrike. Uprostred starostí, úzkostí, bolestí a utrpení, ktoré zakúšame vo svete i v našom osobnom živote, nám Pôstny čas dáva mnoho príležitostí vojsť do „vnútra“ vlastnej duše, aby sme zachytili a precítili nesmiernu útechu, ktorú nám prinesie zmierenie, pokoj a pokora.

ZMIERENIE

Keď som navštívil dcéry kresťanskej lásky v Južnej Kórei, zaviedli ma do „Parku zmierenia“, ktorý tvorí územný pás medzi Južnou a Severnou Kóreou. Tento park bol vytvorený spoločným úsilím vlády a občanov po skončení Kórejskej vojny. Kórejčania tu prichádzajú uvažovať a modliť sa za zmierenie na tomto polostrove, ktorý tvoria dve krajiny, ale iba jeden národ s rovnakou históriou, jazykom i kultúrou. Dcéry kresťanskej lásky premenili našu návštevu na púť, keď sme pokojne prechádzali parkom, pričom sme premýšľali a modlili sa. Táto skúsenosť súvisí s Pôstom, ktorý nás vyzýva, aby sme sa snažili o zmierenie v našom osobnom živote, začínajúc **vnútorným zmierením** pri spomienke na to, že sme milované Božie deti. Až potom sa môžeme s prejavmi zmierenia priblížiť k našim rodinám, susedom, náboženským komunitám, našej práci, službám a k spoločenstvám, do ktorých patríme. Takýmto počínaním prehĺbime naše bratské a sesterské zväzky v našom Pánovi, Ježišovi Kristovi.

Keď dovolíme, aby duch zmierenia prenikol náš život, môžeme sa stotožniť s márnotrpným synom, ktorého príbeh nám v Pôstnom období ponúka Sväté písmo. Boli sme „mŕtvi“ a ožili sme; boli sme stratení a „našli sme sa“ vďaka nášmu Otcovi, ktorý chce s nami „hodovať a radovať sa“ (Lk 15,32).

Svätý Vincent de Paul, ktorý svoj život obetoval, aby prinášal zmierenie ľuďom všetkých spoločenských vrstiev, hovorieval: „*Blaho pokoja a [zmierenia]... je niečo tak veľké a milé Bohu, že každému jednému hovorí: „Inquire pacem et persequere eam. Hľadajte pokoj a usilujte oň“* (List 150 zo 16. septembra 1633, Coste I, str. 216).

V tejto pôstnej dobe sa modlíme za zmierenie medzi národmi, napríklad medzi Severnou a Južnou Kóreou, medzi náboženstvami, krajinami i za zmierenie v našich rodinách a komunitách, aby sme boli ľuďmi, ktorých život a skutky odrážajú Kristovu lásku prinášajúcu zmierenie. Naozaj jedine

skrze Ježiša môžeme dosiahnuť skutočné zmierenie, ktoré bude vždy na osoh Cirkvi i súčasnej spoločnosti.

POKOJ

Ovocím zmierenia je **pokoj**, ktorý ma privádza na moju druhú púť do Kóbe v Japonsku počas návštevy spolubratov lazaristov a dcér kresťanskej lásky. Vybrali sme sa do Nagasaki, do mesta s najväčším počtom katolíkov v Japonsku. Ako to dokazujú dejiny, 9. augusta 1945 zasiahla Nagasaki atómová bomba. Po tejto strašnej skúsenosti sa Japonsko a ďalší ľudia dobrej vôle snažili vytvoriť viditeľný znak pokoja uprostred tejto tragédie. Vybudovali „Park pokoja“, ktorý sme navštívili. Je plný symbolov pokoja, ktoré venovali krajiny i ľudia celého sveta.

Veľmi ma zaujal hlavný symbol zobrazujúci volanie po pokoji. Je to socha sediaceho muža, ktorý jednu ruku vystiera a druhú dvíha k nebu. Jednou nohou sa opiera o zem a druhú má preloženú cez koleno, čo vyjadruje, že pre dosiahnutie pokoja je rovnako potrebná kontemplácia (preložená noha) ako i činnosť (noha na zemi).

Natiahnutá ruka symbolizuje, že všetci ľudia majú byť tvorcami pokoja a ruka zdvihnutá smerom hore vyjadruje, že na budovanie skutočného pokoja je potrebná Božia pomoc.

Základom zmierenia je pokoj, ktorý každý z nás potrebuje a ktorý začína v našom srdci. Až potom môže zapustiť korene v našich rodinách, náboženských komunitách, u našich susedov, v práci, v službách a v spoločnostiach, do ktorých patríme. Ako vinčenská rodina sa máme usilovať o budovanie pokoja a všemožne ho podporovať. Svätý Vincent nám pripomína, že „láska si vyžaduje, aby sme sa snažili vnášať pokoj tam, kde ho niet.“ (List 2054 z 23. apríla 1656, Coste V, str. 602).

Pôstna doba je najvhodnejším časom na modlitbu za pokoj, hoci žijeme vo svete neustálych hrozieb vojny, terorizmu a násilia. Táto cesta k zmiereniu, ktorej ovocím je pokoj, sa uskutočňuje praktizovaním čnosti pokory. Túto čnosť naplno prejavenu v skutkoch som videl počas svojej návštevy dcér kresťanskej lásky v Mauritánii a v Tunisku.

POKORA

Dcéry kresťanskej lásky, ktoré chcú slúžiť chudobným v týchto krajinách, to musia robiť pokorne a diskrétno. V Mauritánii – v krajine, ktorá sa pokladá za stopercentne moslimskú – dcéry kresťanskej lásky pracujú s náboženskými komunitami kresťanského pôvodu, ktoré štátom nie sú oficiálne uznané. Dcéry kresťanskej lásky žijú v týchto krajinách vo veľkej osobnej i komunitnej pokore, pretože pracujú v laických organizáciách, ktoré slúžia chudobným. Nemajú v nich vedúce postavenie a musia spolupracovať s tými, ktorí ich riadia.

Pre život a prácu v takom prostredí nutne potrebujeme zmierenie a vnútorný pokoj, aby sme dokázali prijať tieto podmienky. To je výzva predovšetkým k pravej pokore a „kenóze“, aby sa človek dokázal zriecť seba samého. Je ťažké žiť v prostredí, kde nie ste ani prijatí, ani uznaní. A ešte ťažšie je, keď nemáte možnosť verejne svedčiť o Cirkvi, ani o vinčentskej charizme.

To znamená, že čnosť pokory je tu možné praktizovať iba hlbokým duchovným životom a vzájomnou podporou v komunite. Nikdy nie je ľahké vzdať sa vedúceho postavenia a túžby ľudského ega po ocenení a uznaní. Prítomnosť dcér kresťanskej lásky

V Severoafrickej provincii je nenápadným, ale pevným svedectvom pokory. Dáva našej charizme možnosť pokračovať v službe chudobným, najmä ľuďom žijúcim na okraji spoločnosti. Sú to chudobní nášho Pána a sv.

Vincenta, maličká, ktorí sú často odsunutí do úzadia alebo dokonca do zabudnutia.

Dnes dcéry kresťanskej lásky a členovia vincentskej rodiny slúžia po celom svete v podobných situáciách. Vo svojej pokornej a často skrytej službe sú svojim dobrovoľným svedectvom zajedno s chudobnými. Svätý Vincent hovorieval:

„Pokora spočíva v tom, že sa pred Bohom zriekneme seba samých a úplne vyprázdnieme svoje srdce, aby sme v ňom urobili miesto Bohu, že nevyhľadávame ocenenie a uznanie ľudí a že ustavične bojujeme s každým prejavom márnivosti... Pokora urobí, [že človek] sa vzdá sám seba, aby bolo vidieť jedine Boha, ktorému patrí sláva“ (List 211 z 22. augusta 1659, Coste XII, str. 304).

Z vlastnej skúsenosti viem, že ak chceme pracovať na zmierení a dosiahnuť pokoj v srdci, musíme si nadobudnúť a praktizovať čnosť pokory. Aby sme to dokázali, najlepšie urobíme, keď si poctivo a s otvoreným srdcom pospytujeme svedomie pred Bohom. To nás privedie k tomu, čo svätý Pavol nazýva „kenóza“ – zrieknutie sa seba. Naším vzorom je Kristus, ktorý „hoci má božskú prirodzenosť, nepridížal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka“ (Flp 2, 6-7). V kresťanskom živote táto lekcia pokory, ktorá spočíva v „zrieknutí sa seba“ nie je len nejakou osobnou iniciatívou, ale podstatnou časťou našej identity v Cirkvi. Pôstne obdobie nás vyzýva ku konverzii srdca – toho osobného i komunitného.

SRDCE PLNÉ MILOSRDENSTVA

Téma posolstva Svätého Otca Františka na Pôstne obdobie s názvom „Posilnite si srdcia!“ (Jak 5,8) sa plne zhoduje s našou úvahou. Iba praktizovaním pokory, pokoja a zmierenia sa naše srdcia môžu stať pevnými

a zakotvenými v Kristovom milosrdenstve a jeho láske. Pôst je časom, kedy sa máme usilovať o vnútorné obnovenie v modlitbe, zahĺbenie sa do Svätého písma, každodennej Eucharistie a prežívania našej vinčentskej charizmy službou chudobným. To všetko nás nabáda k tomu, aby sme mali silné srdce. Vypočujme si, čo hovorí Svätý Otec:

„Mať milosrdné srdce neznamenať mať slabé srdce. Kto chce byť milosrdný, musí mať silné, pevné srdce, zatvorené pred pokiašiteľom, no otvorené voči Bohu. Srdce, ktoré sa dá preniknúť Duchom Svätým a priviesť na cestu lásky, vedúcej k bratom a sestrám. V podstate je to chudobné srdce, ktoré pozná vlastnú biedu a obetuje sa pre druhého. Draží bratia a sestry, v tomto štyridsaťdňovom pôste sa chcem spolu s vami modliť takto: „Fac cor nostrum secundum cor tuum“ - „Pretvor naše srdce podľa svojho Srdca“ (z Posolstva Svätého Otca Františka na Pôstne obdobie 2015, str. 3).

Nech nám toto Pôstne obdobie pomôže vzrastať v láske ku Kristovi a našej vinčentskej charizme, aby sme kráčali po ceste zmierenia a uberali sa chodníkmi pokoja so „skrúšeným a poníženým srdcom“ (Ž 51,19).

Váš brat vo svätom Vincentovi,

o. Gregroy GAY CM
generálny predstaviteľ

A

Aktuality
z provincií

OSN
Medzinárodná konferencia

Iskry nádeje a výzvy k činom

OSN, New York

Osem dcér kresťanskej lásky sa pripojilo k tisíckam ľudí, ktorí prišli z celého sveta do New Yorku, sídla OSN, v dňoch 27. až 29. augusta 2014 na medzinárodnú konferenciu mimovládnych neziskových organizácií (ďalej MNO) zameranej na trvalý rozvoj.

65. výročnú konferenciu zorganizovalo Oddelenie pre informovanie verejnosti Sekretariátu OSN. Na tejto konferencii sa zišlo viac ako dvetisíc účastníkov, ako i milióny ďalších, ktorí sa napojili cez internet a sociálne siete. Niektorí účastníci zastupovali vlády svojich krajín, ale väčšinou boli členmi nevládných organizácií, známe tiež pod názvom: občianska spoločnosť.

Tohtoročná téma znela: „**2015 a ďalej! Náš program činnosti**“. Pozornosť bola zameraná na Ciele trvalého rozvoja, ktoré majú byť prijaté a splnené členskými štátmi OSN v rokoch 2016 až 2030. Tieto ciele zintenzívnia Ciele tisícročia pre rozvoj, ktoré členské štáty OSN prijali na roky 2000 až 2015.

Celkovo tieto ciele sa týkajú zmenšenia a odstránenia chudoby, zníženia nerovností, väčšieho rešpektovania ľudských práv a rozvoja.

Nové ciele kladú dôraz na zmenšenie a prevenciu klimatických zmien ako i na podporu trvalého rozvoja.

Vlády sú poverené prijať a uviesť do života tieto medzinárodné dohody. Sú však informovaní občanmi a občianskou spoločnosťou, ktorí hája ľudí, ktorých sa bieda, vojna, násilie, choroby a znečisťovanie životného prostredia najviac dotýkajú; vlády ich musia brať do úvahy.

Konferencia MNO 2014 sa konala necelý mesiac predtým, ako generálny sekretár OSN zvolal Samit o klíme na 23. septembra v New York s predstaviteľmi vlád, sveta financií, podnikov a občianskej spoločnosti. Samit sa usiluje mobilizovať politickú vôľu k dosiahnutiu väčšieho právnického konsenzu, aby sa mohlo pozitívne zasiahnuť v otázke klímy v roku 2015.

Do konferencie sa s kompetenciou a nadšením zapojili mnohé ženy a mladí ľudia v duchu spolupráce. Konferencia vyzdvihla nutnosť, aby ľudia najviac zasiahnutí nespravodlivosťou a znečistením životného prostredia boli konzultovaní, vypočutí a aktívne zapájaní pri prijímaní rozhodnutí.

Odvaha a záväzky

Účastníci mali možnosť zúčastniť sa na rôznych informačných ateliéroch, ktoré sú pod záštitou MNO. Jedno dopoludnie bolo určené pre nadviazanie kontaktov, čím im bola daná možnosť k väčšej spolupráci a jednote. Skúsenosti, odvaha a záväzky zodpovedných predstaviteľov občianskej spoločnosti, ktorí prišli z celého sveta, oživila nádej, že život na planéte sa zlepší a vo svete bude viac spravodlivosti a pokoja.

Počas diskusných príspevkov na plenárnych stretnutiach, vedúci predstavitelia MNO zdôraznili, aby boli práva ľudí, často vylúčených a zraniteľných, konfrontovaných s diskrimináciou a násilím, viac rešpektované. Medzi nimi sa nachádzajú mladé dievčatá a ženy, domorodci, ľudia s hendikepom a drobní roľníci.

V konferencii boli vyzdvihnuté náročné otázky: Aké konkrétne odpovede môžeme dať my, osobne a ako členovia svetových sietí občanov zaangažovaných do trvalého rozvoja a odstraňovania chudoby? S kým sa budeme modliť a konať, aby nastala väčšia sociálna a ekologická spravodlivosť?

Na konferencii 2014 bola rekordná účasť: viac ako 900 MNO zo 117 krajín. Tento rok bol poznačený návratom konferencie MNO do USA, New York. Toto medzinárodné zhromaždenie MNO začalo v roku 2008 a konalo sa v iných krajinách ako v USA. Budúca konferencia sa bude konať v septembri 2015 v New York počas 70. výročia existencie OSN.

Počas záverečnej schôdze konferencie 2014 Ralien Bekkersová povedala: „Politika, zisk a moc prevažujú nad záujmom osôb a záujmami planéty“. Ale mladá holandská delegátka za trvalý rozvoj v OSN zdôraznila, že mladí ľudia patria k ľuďom, ktorí si počínajú s odvahou, aby zvíťazili nad nespravodlivosťou. Zdôraznila: „Všetci potrebujeme vyjsť z nášho pohodlia a prejaviť skutočnú odvahu“.

Účastníci dôrazne schválili záverečné prehlásenie konferencie, ktoré vníma rok 2015 ako „jedinečnú príležitosť k vykonaniu premien“. Deklarácia dáva perspektívu k trvalému rozvoju, ale zároveň prináša presné odporúčania pre jej kontrolu a dosiahnutie týchto premien.

Záverečnú deklaráciu možno nájsť na internetovej stránke konferencie na adrese (po francúzsky):

<http://outreach.un.org/ngorelations/files/2014/10/French.pdf>

Ján Eliasson v závere povedal, že OSN odráža „svet taký, aký je a svet taký, aký by mal byť“. Zástupca generálneho sekretára povzbudil členov občianskych spoločností, aby sa usilovali zmenšiť priepasť medzi týmito dvomi svetmi, a to so zánietením a súcitom.

Poznamenal: „V súčasnej svetovej situácii nikto nemôže urobiť všetko, ale všetci môžu urobiť niečo“.

My, dcéry kresťanskej lásky máme vynikajúce príležitosti zdieľať naše skúsenosti zo služby s ľuďmi, ktorí hlboko trpia chudobou a vylúčením v toľkých oblastiach sveta, a to prostredníctvom kancelárie MNO pri OSN v Ženeve a v New Yorku. Som presvedčená, že súhlasíte s nami, keď povieme, že naši svätí Zakladatelia, Vincent a Lujza, by nás povzbudzovali k tomu, aby sme odvážne využili túto chvíľu.

Sestra Catherine Prendergast
dcéra kresťanskej lásky
zástupkyňa MNO Spoločnosti dcér kresťanskej lásky pri OSN

OSN

Práva detí

Úvod

Pripomína vám dátum 20. november 1989 nejakú udalosť? Jedna svetová udalosť bude sláviť tento štvrtok 25. výročie! Ide o Dohodu o právach detí. Využívam toto stretnutie, aby som vám o ňom porozprávala.

1. ČO PREDCHÁDZALO TÚTO DOHODU?

Ako vždy, „právo vychádza zo života“. Vývoj spoločnosti sa zaujímalo o špecifické postavenie dieťaťa a jeho vzťahov v rodine, čo viedlo k rešpektovaniu jeho vývoja.

A tak **1. januára 1924** bol podpísaný text, nazvaný Ženevská deklarácia, v rámci Ligy národov.

Tento text mal len **5 článkov** a po prvýkrát uznal špecifické práva deťom, a to právo dieťaťa na materiálny, morálny a duševný rozvoj. Keď je dieťa hladné, choré, postihnuté či osirelé, má právo na zvláštnu pomoc; má nárok na prednostnú pomoc v stresovej situácii; na oslobodenie od ekonomického vykorisťovania; a v 5. článku „*dieťa má právo na výchovu, ktorá mu vštepuje spoločenskú zodpovednosť*“ /doslova: má byť vychovávané v takom cíte, aby jeho najlepšie vlastnosti boli vložené do služby jeho bratom a sestrám/.

V roku **1947**, po 2. svetovej vojne, bol vytvorený **Fond OSN na naliehavú pomoc deťom**. Je to UNICEF, ktorý sa venuje európskym deťom a následne i deťom z rozvojových krajín.

10. decembra 1948 vyhlasuje Všeobecná deklarácia ľudských práv, že „Všetci ľudia sa rodia slobodní a sebe rovní, čo sa týka ich dôstojnosti a práv. Sú obdarení rozumom a majú navzájom konať v bratskom duchu“ (čl. 1). Deklarácia uznáva, že „Materstvo a detstvo majú nárok na osobitnú starostlivosť a pomoc“ (čl. 25 §2).

O jedenásť rokov, **20. novembra 1959**, Valné zhromaždenie OSN prijalo Deklaráciu práv detí. V 10-tich líniách činnosti text pobáda k tomu, aby: „*rodičia, muži a ženy ako jednotlivci, dobrovoľnícke organizácie, miestne authority a národné vlády uznávali práva dieťaťa*“. Ale tento text nemá žiadnu donucujúcu hodnotu.

V roku **1966** boli podpísané ďalšie medzinárodné texty, ako Právo na výchovu a zdravie, Právo na meno a národnosť, potom Vyhlásenie o ochrane žien a detí v naliehavých prípadoch a ozbrojených konfliktoch. Vo Francúzsku bola zavedená pedagogika na podporu iniciatív a kooperácie detí.

OSN prehlásili rok **1979** za „Medzinárodný rok dieťaťa“ a utvorili pracovnú skupinu poverenú vypracovaním Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý bol prijatý 20. novembra 1989.

2. DOHOVOR O PRÁVACH DIEŤAŤA Z ROKU 1989

Tento Dohovor obsahuje **54 článkov**. Jeho cieľom je uznať a ochraňovať špecifické práva detí. Dohovor je akoby osobitným prispôbením ľudských práv detí podobne, ako sú ustanovené vo Všeobecnej deklarácii ľudských práv z roku 1948.

20. novembra 1989 bol prijatý Medzinárodný dohovor o právach dieťaťa (CIDE). Na počesť tohto dohovoru sa každého 20. novembra organizuje medzinárodný deň práv dieťaťa.

Ako zvyčajne, čl. 1 prináša definíciu: „*Pre účely tohto Dohovoru sa za dieťa považuje každá ľudská bytosť mladšia než 18 rokov, ak podľa právneho poriadku, ktorý sa vzťahuje na dieťa, nie je dospelosť dosiahnutá skôr.*“

3/ ŠTYRI HLAVNÉ PRINCÍPY DOHOVORU MENUJÚ HLAVNÉ SMERY, KTORÉ SÚ PODROBNE ROZVEDENÉ V PRÍSLUŠNÝCH ČLÁNKOCH:

- Nediskriminácia (čl. 2),
- záujmy dieťaťa (čl. 3) - je to podstatný prvok tohto Dohovoru,
- zachovanie života a rozvoj (čl. 6),
- názor dieťaťa (čl. 12).

4/ DOHOVOR JE DOPŔŔANÝ NEZÁVÄZNÝMI PROTOKOLMI

17. júna 1999 bola prijatá Ženevská dohoda o najhorších formách práce detí. Následne boli prijaté **3 protokoly**:

a/ **Obchodovanie: v máji 2000**, Nezáväzný protokol k CIDE týkajúci sa účasti maloletých na ozbrojených konfliktoch bol ratifikovaný a vstúpil do platnosti vo februári 2002. Zakazuje **účasť maloletých na ozbrojených konfliktoch**.

b/ Nezáväzný protokol k Dohovoru týkajúci sa **predaja detí**, prostitúcie detí a pornografie so zneužívaním detí (OPSC)[2], vstúpil do platnosti 18. januára 2002. Dňa 11. októbra 2007 ho ratifikovalo 115 štátov a podpísalo 123.

c/ Tretí nezáväzný protokol, „**ustanovujúci proces prezentácie komunikácie**“. A tak zneužívané alebo deti poškodené vo svojich právach môžu samé od seba alebo ich zástupcovia, predložiť sťažnosti na Výbore pre práva dieťaťa, individuálne alebo skupinovo v krajinách, ktoré ratifikovali tento protokol.

Žiaľ, štáty majúce účasť na Dohovore, môžu a nemusia ratifikovať tieto protokoly...

Postihnutí: Medzinárodný hendikep sa zúčastnil na vypracovaní Dohovoru, ktorý bol prijatý v r. 2006 a vstúpil do platnosti **3. mája 2008**. Výbor pracuje na tom, aby bol Dohovor prispôsobený pre hendikepované deti.

5. KONKRÉTNE BODY PRE NÁS, DCÉRY KREŠŤANSKEJ LÁSKY

a/ **Prednostne bedliť nad zaznamenávaním narodení detí.** Posledných desať rokov OSN zhodnotilo, že asi 10 % počtu detí nie je zaregistrovaných. Vstupujú do dospelosti bez občianstva a bez toho, aby navštevovali školu.

Táto absencia občianstva podporuje obchodovanie s ľuďmi. Deti bez občianstva sa stávajú lukratívnym tovarom a je tu otvorená brána pre všetky druhy obchodovania s ľuďmi.

Odvaha nášho povolania má nás pobádať k nachádzaniu riešení, aby sme pomáhali a podnecovali rodičov k prihláseniu všetkých ich detí, hoci by mali príslušní úradníci z matriky prichádzať každý mesiac aj do najvzdialenejších dedín.

b/ Dôstojnosť detí...

Dôstojnosť človeka je hlavným pojmom, ktorý dovoľuje MNO obhajovať práva osôb podľa výrazov Všeobecnej deklarácie ľudských práv z roku 1948 (viď vyššie).

A pre nás má dôstojnosť ešte väčší význam:

- pretože človek je stvorený na Boží obraz,
- svätý Vincent a svätá Lujza nám odovzdali lásku k chudobným a maličkým, ktorí sú Božími deťmi.

Sr. Monika JAVOUHEY
dcéra kresťanskej lásky

§

Sesia
pre
sestry
s viac ako
40 rokov
povolania

Sesia pre sestry
s viac ako 40 rokov
povolania

Žiť čas zmien so sv. Vincentom de Paul

Úvod

Pri úvahách nad našou dnešnou situáciou Vám navrhujem, aby sme vychádzali zo slova „zmena“, a to z pohľadu svätého Vincenta. Myslím, že slovo „zmena“ opisuje vo všeobecnosti dosť dobre situáciu, v ktorej žijeme v súčasnosti. Poznáme fenomény zmeny. Pripomeniem z nich niektoré hlavné:

- Človek nikdy neprestane zakusovať a opisovať, že svet sa mení a to iste preto, lebo taká je jeho prirodzenosť. Zdá sa však, že tento spoločný fenomén nás viac upútava, pretože v súčasnosti prebieha zrýchlene, veľmi sa množí a vytvára určitý vzťah s chvíľkovosťou, krátkosťou. Technické prostriedky vytvorené človekom – jeho symbolom je počítač – dávajú väčšie a účinnejšie možnosti pre presun a komunikáciu s opačnou svetovou stranou. Na ilustráciu tohto priblíženia a spájania všetkých ľudí sa často porovnáva svet s veľkou dedinou. Technickým výrazom na to je

globalizácia. Nevie, kam až zjídeme, ale je isté, že takýto pohyb nastal so svojimi výhodami a nevýhodami.

- Cirkev je prítomná vo svete a nie je v súčasnosti vylúčená z tejto zmeny. Môžeme si len spomenúť na to, čo sa udialo v 20. storočí v čase 2. Vatikánskeho koncilu. Pápež Ján XXIII. ho otvoril ako *aggiornamento* a Cirkev sa usilovala obnoviť sa na duchu, v živote a v počúvaní sveta. Možno máte pred sebou symbolické obrazy tých zmien. Ale z druhej strany sme hneď odkázaní na súčasný vývoj, ktorý nastáva v Cirkvi. Práve prebieha radikálna zmena, ktorá poznačuje osobitnejšie kresťanov západného sveta. Všade klesajú počty členov v existenčne starých inštitúciách a nové životné sily vznikajú uprostred miestnych spoločenstiev. Pre jednoduché a rýchle priblíženie pripomeniem následok týchto rýchlych zmien výrazom „nová evanjelizácia“.
- Vaša Spoločnosť nežije mimo sveta a Cirkvi, preto aj jej sa dotýkajú zmeny. Poznate dejiny, ktoré sú nimi poznačené. Ako jednoduchý symbol vám spomeniem revíziu vašich Konštitúcií v roku 2003. Budúce generálne zhromaždenie vás pozýva k „odvahe lásky pre nový misionársky elán“.
- Má sa však táto realita obmedziť len na našu vlastnú existenciu? Je to vari fenomén, ktorý sa dotýka vonkajška človeka, len jeho štruktúr? Vieme a poznáme dobre zmeny, ktoré sa dotýkajú nášho bytia, nášho tela, našich myšlienok, našich citov... Nejde spravidla o vývoj, ktorý by prevrátil všetko organizované v našom živote. Nebudem hovoriť osobitne o „zмене“ ako o novom poslaní do misie – to isté slovo, ktoré môžeme použiť v našej reči na označenie zmeny pracoviska, služby vo verejnej správy (vo francúzštine sa pritom použije výraz: „mal som zmenu“). Aj náš život pozná zmeny, ale nechcem hovoriť o „malých“ zmenách, ktoré sme si zaviedli sami. Chcel by som hovoriť skôr o rámci veľkých životných etáp, ktoré nastávajú v ľudskom živote, a to narodenie, detstvo, dospievanie, dospelosť, zrelosť, staroba, na sklonku života a smrť. Chcel by som, aby sme upriamili našu pozornosť na tieto etapy, ktoré nastávajú v našom živote prirodzene a napriek našej vôli.

- Pri príprave na túto prednášku som našiel knižku Róberta Maloney, predchádzajúceho generálneho predstaveného: *Obdobia v duchovnom živote*, ktorý možno poznáte. K dnešnému príhovoru som si zvlášť prečítal časť s názvom „zima“, ale chcel by som ju premenovať na „jeseň“, pretože vo vašej skupine, kde všetky máte viac ako 40 rokov povolania, niektoré z vás sa môžu ešte nachádzať v plnej aktivite, ak vstúpili mladé do Spoločnosti. Svoj príhovor som chcel zamerať viac na obdobie ukončenia aktívnej činnosti.
- Zmena nie je niečo ľahké v živote. Vyžaduje si to prejsť z jedného stavu k druhému a nie sme vždy k tomu pripravení. Zrieknuť sa niečoho, na čo sme boli zvyknutí a prijať nové. Môže to byť ešte ťažšie, ak máme ťažkú povahu, silnú osobnosť, osobitné dejiny a psychológia každého tiež je iná... podľa osobných potrieb pocitu bezpečnosti, pokoja...
- Preto vám dnes navrhujem, aby ste sa zahľadeli na váš život z tejto stránky. Ako pomôcku, zahľadme sa na sv. Vincenta, ako sa mení, ako pomáha druhým v ich premenách a ako sa stretáva s vami.

I. ZMENA V ŽIVOTE SAMOTNÉHO SV. VINCENTA

Zaiste viete, že P. Vincent nebol ušetrený od vonkajších tlakov. V jeho živote spôsobili potrebnú zmenu. Neuvádzam celý zoznam, ale vyzdvihujem aspoň niektoré zmeny, ktoré sa mi zdajú významné.

1. Medzi silou a slabosťou

Poznáme sv. Vincenta – z toho, čo sám napísal o sebe a zo svedectiev o ňom – ako niekoho skôr statného, s určitou životnou silou. Dožil sa až 79 rokov, čo bolo na tú dobu omnoho viac ako bol priemer (úmrtnosť mužov sa v tom čase pohybovala okolo 40. roku života). Vieme tiež, že býval často chorý, mal zdravotné ťažkosti. Pravidelne hovorieval o „slabej horúčke“, o bolesti nôh..., mal tiež „cestovné“ nehody (v roku 1633 spadol z koňa¹). Nevypisujem tu

¹ porov. SV I, 198; pád z koča; porov. SV VII, 60.

celú jeho zdravotnú kartu², ale je zaujímavé vidieť, – podľa toho, čo spomína – ako P. Vincent reaguje na chorobu, ktorá znamená zhoršenie dobrého zdravia vyžadujúca si nejaký liek.

Pravidelne o tom píše sv. Lujze, ktorá mu vie poradiť a nájst účinnú liečbu. Nevykladá všetky svoje trápenia a bolesti, aby sa sťažoval, ale hovorí o nich, aby požiadal o radu, alebo najčastejšie, aby vysvetlil svoju „indispozíciu“. Sv. Vincent vždy, keď môže, sa lieči, ale nie príliš chúlóstivo, alebo nedbalo, ale len s cieľom, aby mohol byť čo najrýchlejšie disponovaný pre svoju misiu.

Môžeme tiež čítať, že nemoc u neho vzbudzuje to, čo nazýva „indispozíciu“: Už nemôže robiť to, čo normálne predvídal, ako napr. návštevy, misie alebo napísať list či nejaký text. Podľa možností sa zariadi hneď tak, že odloží svoju aktivitu, alebo ju zverí inému, alebo ju zruší.

Postupne zakusuje život, ktorý ide ďalej, pretože človek nemôže nikdy byť jeho pánom. Musí sa mu prispôbiť. Na svojej duchovnej ceste sa už začal učiť potrebe nechať konať Boha, nechať, aby Boh konal v ňom. Ako si postupne uvedomuje krehkosť tela, spoznáva tiež životnú potrebu učiť sa zriekať sa, až po svoje vlastné telo. V 12. zväzku diela Svätý Vincent, SV XII, 93 čítame: *„Ach, bedár, si starec... drobnosti sa ti zdajú veľké a ťažkosti ťa zvierajú. Áno, páni, niet noci do svitania, ktorá by sa mi nezdala veľkou ťažkosťou, a aj tie najmenšie nepríjemné veci sa mi zdajú neúnosné“*. Dnes môžeme byť citlivejší na naše fyzické obmedzenia, pri všetkých technologických výkonoch s prirodzenými a umelými transplantáciami, pretože zároveň jasne vidíme, že človek tieto obmedzenia nemôže všetky odstrániť z ľudského života. V každom prípade existuje jedna, pri ktorej technológia nemá žiadnu moc nad našou budúcnosťou...

² viď. knihu od Róberta Maloney CM, *Des saisons dans la vie spirituelle* (Obdobia v duchovnom živote), Misijná spoločnosť, Rím 1998, str. 30-32; a štúdiu o. Bernarda Koch CM, *„Les dernières années de Saint Vincent et de Sainte Louise“* (Posledné roky sv. Vincenta a sv. Lujzy), kompletná štúdia vyšla v r. 1994.

Prišlo mi zaujímavé pozorovať sv. Vincenta de Paul prostredníctvom knihy o. Róberta Maloney, počnúc **skutočnou vitalitou v jeho schopnosti cestovať**. Pripomeňme si jeho okružné cesty z mladosti: z Daxu do Toulouse (tulúz), potom Marseille, Narbonne, pravdepodobne Severná Afrika, - v dobe, kedy neexistovali lietadlá, rýchlolaky TGV, ani GPS – návrat cez Rím, Avignon (aviňö), skôr ako sa usídlil v Paríži. Ale hlavné mesto nezapríčiní jeho definitívne usídlenie sa, skôr vytvorí zázemie pre Misijnú spoločnosť. Róbert Maloney uvádza, že „bol neúnnavný a v krátkom čase mohol prejsť stovky kilometrov... V prvej polovici roka 1649, keď už mal takmer 70 rokov, prešiel na koni niekoľko 600 kilometrov na západe Francúzska“.³ A práve v tejto životnej sile zisťuje okrem iného aj **nevyhnutnosť zmeny**. Róbert Maloney nám pomáha všimnúť si u Abellyho, že bolesti ňôh začali od roku 1615. Kvôli tomuto, okolo roku 1632 je Vincent de Paul nútený kúpiť si koňa, aby mohol denne chodiť zo Sv. Lazara do Paríža. Okolo júna 1649 už nemôže vyjsť na koňa a je nútený používať koč, ktorý mu darovala vojvodkyňa z Aiguillonu (éguijónu). Niektorí by si mohli myslieť, že pán Vincent sa v ňom cítil celkom pohodlne. Naopak, vy viete, ako označil tento druh dopravného prostriedku: „moja hanba“. Vo francúzštine je to silné slovo pre označenie veľkej potupy, ktorú treba podstúpiť. Pán Vincent sa jej podrobil, aby odpovedal na potreby Spoločnosti, ktoré ho volali ďalej, ako bol Sv. Lázár.

Vincent de Paul takto zažíva skúsenosť straty pohyblivosti a zvýšenej závislosti, hoci jeho misia tým nie je oslabená. V posledných rokoch svojho života používa palicu⁴, postupne sa ocitá izolovaný vo Sv. Lazáre. V priebehu roka 1659 už viac nevychádza a zotrváva na prvom poschodí. Na základe niekoľkých poľutovaní vyjadrených v listoch a konferenciách si môžeme predstaviť, koľko ho stála táto **strata pohyblivosti**.

2. A ďalšie straty

Keď vidíme ako jeho pohybové sily ubúdajú, chápeme, že to tiež spôsobí **obmedzenie určitých aktivít**, najmä pre takého misionára, akým bol pán Vincent. Spoločnosť ho volala do Paríža, aby urovnal jej záležitosti generálneho predstaveného, a do dedín, aby ohlasoval evanjelium

³ Róbert P. Maloney, *Des saisons dans la vie spirituelle (Obdobia duchovného života)*, Misijná spoločnosť, Rím 1998, str. 30.

⁴ *Idem*, str. 31.

chudobnému ľudu. V posledných siedmych rokoch svojho života, svoje sily zameria na upevnenie svojich diel odovzdávaním - hlavne cez korešpondenciu s rôznymi autoritami - posledné nevyhnutné úpravy pre ich trvanie (občianske uznanie Parížskym parlamentom, schválenie sľubov Svätou Stolicou, ...).

Druhým dôsledkom tohto pohybového obmedzenia je **strata priamych kontaktov**. Prakticky chápeme, že pán Vincent už viac nemohol vykonávať niektoré návštevy, ktoré predtým zabezpečoval podľa potrieb Misijnej spoločnosti. Aj keď sa stretnutia mohli zredukovať, zároveň vie pokračovať vo vzťahoch prostredníctvom hojnej korešpondencie. V tomto ubúdaní vzťahov je pán Vincent zasiahnutý aj úmrtiami prvých spolubratov a svojich blízkych spolupracovníkov, medzi nimi Jean-Jacques Olier (žán žak oljé) (1657) zakladateľ Sulpiciánov a Alain de Solminihac (alén d' solmiňak) (1659) biskup z Cahors. Rok 1660 je tiež rokom, v ktorom Anton Portail a Lujza de Marillac boli povolani opustiť pozemský život skôr ako on sám. Všimnime si v úryvku základný postoj voči smrti spoločníkov, ku ktorému generálny predstavený vyzýva svojich spolubratov:

*„Čo sa týka dôvery v Boha, máme čo prosiť Boha, aby ňou naplnil Spoločnosť vo veci, o ktorej vám teraz poviem. Totiž jeho Božská velebnosť nám odobrala tohto veľkého a svätého človeka Pána Blatirona, o ktorom ste tak často počuli rozprávať. Už nemáme tohto apoštolského muža, skrze ktorého Boh učinil tak veľké veci, Boh nám ho odňal... Mať kňazov ako Blatiron! Žiaľbohu, kde nájdeme druhého? ... Samej Božej dobrote sa zapáčilo vybrať si ľudí, ktorých túži poslať zaplniť ich miesta a ktorých oživuje tým istým duchom! Dôveru, páni, majme **veľkú dôveru v Boha!** Dúfam, že aj nám pomôže a **udelí nám milosť odpovedať na úmysly, ktoré má s malou Spoločnosťou.**“⁵*

Čiže je tu príležitosť k obnoveniu dôvery a nie k lamentovaniu. Vďaka svojej viere a láske k Bohu si uchováva obrovskú misionársku horlivosť a pokračuje vo svojej činnosti, až dokým mu sily stačia. Podľa svojich možností, podnecovaný a podopieraný Božou milosťou chce zostať disponovaný pre Spoločnosť.

⁵ Úryvok z opakovania rozjímania z 23. septembra 1657, SV XI, 429.432.

Okrem toho Vincent v posledných rokoch svojho života zakúsi aj **straty po materiálnej stránke**. V roku 1658 strata bohatého majeru v Orsigny (orsini), určite predstavuje veľkú skúšku o to viac, že táto vec bola rozhodnutá pred súdom v neprospech Spoločnosti. Ale aj tu sa Vincent de Paul učí prekonávať samotnú materiálnu skutočnosť spoznávajúc v nej Božie pôsobenie. Pestujeme si tiež takýto pohľad viery na nepríjemné udalosti nášho života a dobre organizovanej služby?

Naučme sa to od pána Vincenta: „*Uvedomme si, že touto stratou sme získali veľa, lebo Boh, keď nám vzal majer, zbavil nás tiež spokojnosti, že ho vlastníme, a že môžeme tam zavše ísť... Teraz z Božieho milosrdenstva sme oslobodení od tohto nebezpečenstva. Keď zakúsime väčší nedostatok v materiálnych veciach, jeho božská dobrota nás bude chcieť povzbudiť k väčšej dôvere v jeho prozreteľnosť a zaviazať nás, aby sme úplne na ňu prenechali všetky starosti o svoje životné potreby, ako aj o milosť spasenia.*“⁶

V týchto biografických riadkoch nevidíme u pána Vincenta stopy pesimizmu; je to skôr jasná myseľ a náročnosť. Spomeňme si na mužnosť prednášateľa, ktorá sa odráža v zachovaných zápiskoch. Takto môžeme v tejto biografickej spomienke pochopiť, že Vincent de Paul sa učí prežívať straty a úpadok vo svojom živote ako príležitosti rastu Boha v nás!

II. ODPORÚČANIA MISIONÁROM A DCÉRAM KREŠŤANSKEJ LÁSKY NA ZMIENY

1. Vernosť a vytrvalosť v povolání

Zdá sa mi, že jedna z prvých vecí, ktorú treba žiť v tejto novej etape života dcér kresťanskej lásky po 40-tich rokoch v povolání, je vernosť a vytrvalosť. Veru, tieto dve čnosti nie sú vlastné konkrétnemu veku v povolání. Ale i napriek tomu si myslím, že je dôležité ich vyzdvihnúť v rámci úvahy, ktorá sa týka tohto životného obdobia, lebo môžu spôsobiť dôležité zmeny v bežnom živote. Malo by byť všetko spochybnené na základe nedobrovoľnej ťažkosti? Treba strážiť srdce a nachádzať primerané prispôsobenie.

⁶ Úryvok z rozhovoru, september 1658, O strate majeru v Orsigny, SV XII,56.

K tomuto si teda môžeme pripomenúť, o čom sa pán Vincent rozprával so sestrami počas konferencie *O vytrvalosti v povolání* (z 22. septembra 1647, SV IX, 345-360). Zdôrazňuje dôvod, pre ktorý ste vytrvali v tomto povolání dcéry kresťanskej lásky: Sám Boh vás povolal a vy ste odpovedali na túto výzvu, keď ste sa jedného dňa rozhodli obetovať sa mu, uctením si jeho Syna službou chudobným a každoročným obnovením sľubov. Čo krajšieho a silnejšieho mohol nájsť človek, aby tomu zasvätil celý svoj život?

Aby sme si zachovali vernosť, sv. Vincent spolu so sestrami priznáva, že je dôležité pripomínať si: (str. 346) „*Máme niekedy uvažovať o pohnútkach, ktoré nás priviedli k tomu, aby sme sa obetovali Bohu v tomto povolání a uvažujme v duchu aj o prvotnej horlivosti, ktorou sme boli ochotné plniť všetko, čo sa od nás žiadalo...*“ (str. 347) „...*Milé dcéry, to je naozaj mocná pohnútko na to, aby sme sa obnovili vo svojom povolání! Ved' vo chvíli pokušenia obyčajne zabudneme na všetko a len to považujeme za správne, k čomu nás pokušenie zvädza.*“ Chráňte sa teda, aby ste zabudli na svoje prvotné nadšenie, v ktorej nájdete oporu a silu.

Keď pripomínam otázku napredovania vo vernosti a vytrvalosti, chcel by som tým viac zamerať vašu pozornosť na nebezpečenstvo ochabnutia, ktoré sa môže vplyvom času zosilňovať. Samozrejme podľa temperamentu sa prežívajú aj ťažšie aspekty a čas možno nenapomáha, aby sme ich napravili. Je to niečo, čo má povahu duchovného boja, ktorý treba viesť až do samého konca a vyjsť z neho ako víťaz. Pán Vincent podotýka: „*Nestačí len dobre začať, ak by sme nevytrvali pre väčšiu slávu Božiu...*“ (str. 350) „...*Či slabá žena, úbohá deva môže byť príčinou radosti pre samého Boha? Ach, áno, je to možné. Boh vidí našu vernosť v pokušeniach a teší sa z nej. Áno, má z toho radosť, keď napriek každému zápasu tela a krvi, napriek všetkým diabolským úkladom vytrváme v tom, na čo sme sa podujali z lásky k nemu*“ (str. 357).

To, čo tu počujeme, sa môže vzťahovať na každý okamih života a je dôležité, aby sme si to tu opäť zopakovali, lebo to je výzva, ktorej sa treba držať až do konca svojho života. Možnože pokušenie opustiť Spoločnosť sa po viac ako 40-tich rokoch povolania vytráca, ale nielen toto pokušenie môže odvieť od pravej cesty povolania. Myslím predovšetkým na pokušenie chcieť sa usídlieť, usadiť sa v Spoločnosti až natoľko, že je nemysliteľné niečo zmeniť. Toto pokušenie môže mať veľa podôb na mnohých rovinách, či už sa to týka

miesta bývania, služby alebo komunitného života. Môžeme vidieť, ako sa tento druh pokušenia opakuje na úrovni zodpovedných funkcií ako aj v každej službe, do ktorej každá prispieva k dobrému fungovaniu rozvíjaním účinnej, osobnej a navzájom sa dopĺňajúcej skúsenosti. V každej chvíli je však potrebné vedieť prenechať službu, lebo v Spoločnosti nikdy nesmie byť vlastníctvom. V našej tradícii sa misia vždy dostáva, prijíma, a tak môžeme byť v každom okamihu vyzvaní opustiť ju kvôli úplne novej, aj neznámej službe, ísť niekde inde, s druhými.

Práve tu konkrétne vstupuje do hry sľub poslušnosti a čnosť indiferentnosti - svätej ľahostajnosti, ako ich dal sv. Vincent de Paul misionárom a dcéram kresťanskej lásky za príklad, ako prvú dispozíciu. Sú čisto evanjeliové, Lk 17,10: „*Tak aj vy, keď urobíte všetko, čo sa vám prikázalo, povedzte: „Sme neužitoční sluhovia, urobili sme, čo sme boli povinní urobiť“*“.

Ale toto pokušenie pevne sa usadiť postavím ešte do hlbšej roviny. Možnože menej u žien ako u mužov, ale s vekom návyky môžu zabrať také miesto, že disponibilita na akúkoľvek novú žiadosť sa môže oslabiť a dokonca až vymiznúť. Viete, ako veľmi sa chcel Vincent de Paul toto strániť a vyzýval žiť ako náš Pán: „*Náš Pán ...nemal ani kameň, kde by hlavu sklonil a chodil z miesta na miesto, aby získal duše pre Boha*“⁷. Ochota ísť nie je teda prejavom nedočkavosti alebo nestálosti, ale je ovocím dispozície pre druhého, „získavať duše pre Boha“.

So sv. Vincentom pokračujem, aby som presnejšie vyzdvihol, o čo ide pri disponibilite: „*Hľa, čo je Božím duchom: milovať ako on a jeho učeníci; chudoba, ktorá protirečí duchu sveta, duchu vlastníctva a pohodlia, ktorý hľadá vlastné uspokojenie, tento duch pripútanosti na pozemské veci, tento duch antikrista, áno, antikrista. Nie je to antikrist, ktorý má prísť skôr ako náš Pán, ale je to duch bohatstva, ktorý je v rozpore s Bohom a so zásadami, ktoré vyučoval Boží Syn*“⁸. Je tu nebezpečenstvo vybočiť z vernosti, v ktorej povolanie začalo, ak sa chceme dobre usadiť, či už s materiálnymi výhodami alebo dosiahnutím duchovnejšej pohody. Je tu nebezpečenstvo prispôbiť si Konštitúcie v každom spôsobe života, tak v službe chudobným ako v komunitnom živote alebo v živote modlitby. Pán Vincent nenechal svoj spôsob misionárskeho života po svojom, ale podľa svojich možností a potrieb

⁷ Úryvok z rozprávania *O misionárskom povolaní*, SV XI, 1.

⁸ Úryvok z konferencie zo 6. augusta 1655, *O chudobe*, SV XI, 227.

Spoločnosti. Nástožím na jednej dôležitej otázke, lebo sa mi zdá, že za ňou sa môže ukrývať toto púškúenie: Aké miesto dávam druhému vo svojom živote? Ako sa mám ujať svojho povolania služobnice chudobných, svojich pánov a učiteľov, aby som ich dokázala spoznať v každom človeku? Aj v sestre služobnici, či vizitátorky, ktorá ma volá do novej služby, dokonca aj v spolusestrách v komunite?

2. Zmeny v zvláštnosti

Abý sme ľahšie preskúmali tento aspekt charakteristickej zmeny, vypočujme si, čo hovorí sv. Vincent dcéram kresťanskej lásky v konferencii *O jednotnosti*, z 15. novembra 1657 (SV X, 347-363). Už podľa samotného názvu môžeme vidieť, že generálny predstavený povzbudzuje dcéry kresťanskej lásky, aby išli po opačnej ceste, ktorá nevedie k zvláštnostiam. Napísal to aj do Všeobecných pravidiel, z ktorých tu komentuje príslušný článok (17): „...vyhýbajú každej zvláštnosti ako prameňu nesvornosti a neporiadku. Preto nech sa vo všetkom riadia tým spôsobom života, aký sa zachováva v dome predstaveney, nech sa prispôsobia zásadám a zvykom života tak duševného, ako aj telesného, ktoré sa tam odporúčajú a nech neprijmú iné, hoci by sa zdali dobrými, ba azda aj lepšími ... Keby však niektorá predsa myslela, že **pre svoju telesnú slabosť potrebuje niečo zvlášťne**, vtedy nech si to najprv pred Pánom Bohom uváži a potom to **jednoducho a so svätou ľahostajnosťou povie tejto predstaveney**, ktorá poradiac sa s predstaveným rozhodne, čo by bolo treba ohľadom toho urobiť“ (str. 347).

Počuli sme, že teda to hlavné pozostáva v hľadaní spoločného spôsobu života na všetkých rovinách (duchovnej i telesnej), v jednoduchosti. Spomínate si, že keď vám sv. Vincent de Paul káže praktizovať rovnakosť, mieri tým na lásku a jednotu medzi vami (porov. str. 350). Keď sa teda prijíma toto hlavné, potom sa môže uvažovať o premyslenom dovolení generálneho predstaveného. Je to posledná veta úryvku, ktorú som čítal. Vincent de Paul to sám ďalej v texte komentuje: „Dobre porozumejte, moje milé sestry, čo hovorí toto pravidlo ďalej, ak si totiž niektorá myslí, že pre svoju telesnú slabosť potrebuje niečo osve, niečo zvlášťne, môže si to celkom jednoducho povedať. Teda, moje milé sestry, keď si aj po svedomitej úvahe myslíte, že niečo zvlášťneho potrebujete, povedzte to takto: "Bože môj, myslím, že skutočne potrebujem to a to; **budem si to prosiť**; ak sa to tebe páči, aby som

to dostala, dobre, ak nie, nech sa stane tvoja vôľa!" (str. 361). Možnosť ústupku, dovolenia je niečo pekné, lebo veľmi poukazuje na pozornosť pána Vincenta na našu ľudskosť ako takú a jeho pedagogickú skúsenosť (lebo nemá v úmysle urovnať všetko jedným slovom). Ale pri postupe je prísny: prosba môže byť vyjadrená jedine u hlavnej predstavenej (predovšetkým nie v súkromí, ani nie niektorým sestrám), z dôvodu choroby a nie len tak z rozmaru alebo náladovosti, a prijatú odpoveď treba v poslušnosti vykonať, čiže počúvať radu, ktorú sme dostali. K tomuto je vám samozrejme daný aj prostriedok, aby ste neupadli do zvláštností, ktoré rozdeľujú, Vincent de Paul kladie dôraz na život podľa pravidiel: „Svätosť dcéry kresťanskej lásky pozostáva v zachovávaní pravidiel: „...Práve preto hovorieval pápež Klement VIII.: "Privedte mi osobu z hociktorej rehole, ktorú chcete; ak svedomite zachováva svoje rehoľné pravidlá vo všetkých bodoch, vyhlásim ju za svätú". Teda nežiadal žiaden zázrak ku kanonizácii, aby sa potvrdila jej svätosť.. Práve tak, moje milé sestry, nepotrebujú ani dcéry kresťanskej lásky k dosiahnutiu svätosti nič iného, iba dobre zachovávať svoje pravidlá“ (str. 354-355).

Po 40-tich rokoch povolania, keď nám možno začínajú ubúdať sily, nie je tu čas pre ochabnosť, práve naopak: je to čas príkladnosti! Sám sv. Vincent na to upozorňuje staršie sestry: „*Keby sa stalo, že by niektorá staršia sestra povedala: „Nie som predsa povinná zachovávať všetky tieto maličkosti. Som tu už hodne dávno. Patrí sa, aby to robili teraz mladé sestry", nech si takáto sestra uvedomí, že práve ona je povinná zachovať všetko presnejšie, lebo má slúžiť dobrým príkladom pre ostatné*“⁹.

3. Staršie sestry majú ísť príkladom

Zlý príklad je vždy rizikom, že bude nákazlivý: môže naviesť niektorú druhú, aby nasledovala nevernú a prispôsobivú sestru. Vincent de Paul práve naopak vyzýva sestry, aby jedna druhú viedli k dokonalosti vo svojom povolaní.

Prato chápeme, aké miesto pripisuje starším sestrám. Máte zodpovednosť za tradíciu, za odovzdávanie povolania dcéry kresťanskej lásky

⁹ Z konferencie z 15. novembra 1654, *O pohoršení*, SV X, 49.

takého, aké prichádza od jeho počiatkov pre tie, ktoré dnes prichádzajú do Spoločnosti.

Vincent de Paul spoznáva v starších túto úlohu príkladnosti, ktorá im prislúcha jednoduchým chronologickým faktom. Ale podčiarkuje tiež, že dostávajú znamenitú úlohu preto, lebo ony stáli na počiatku diela. Vincent de Paul prvým dcéram kresťanskej lásky o tomto hovorí: „*Hľa, dcéry moje, aké milosrdenstvo vám preukázal Pán Boh, keď vás prvé vyvolil pre túto Spoločnosť. Keď Šalamún chcel postaviť chrám Pánu Bohu, vložil do základov vzácne drahokamy, čím chcel označiť, že sa pripravuje na veľkolepé dielo. Kiež vám Božia dobrota udelí tú milosť, aby ste sa vy, ako základy tejto Spoločnosti, skveli čnosťami!*“ Krásny obraz na vyjadrenie vzácneho charakteru týchto prvých sestier, lebo ony boli pri zakladaní. Ako generálny predstavený ich hneď vystríha pred vydávaním protisvedectva: „...***Lebo keby ste sa neusilovali byť čnostné, poškodili by ste tie, ktoré prídu po vás, keď Pán Boh požehná začiatky. Ako stromy rodia iba ovocie, ktoré zodpovedá ich druhu, tak je pravdepodobné, že aj vaše nasledovníčky sa nebudú usilovať o vyšší stupeň čnosti ako vy...***“¹⁰.

Pán Vincent sa bude pravidelne vracáť k tejto jedinečnej a dôležitej úlohe prvých sestier. Napríklad o 6 rokov neskôr, v Konferencii z 5. júla 1640, *O povolaní dcéry kresťanskej lásky*, povie: „*Aby ste sa stali pravými dcérami kresťanskej lásky, treba vám robiť to, čo robil Syn Boží tu na zemi ... Aké ste blažené, dcéry moje, že ste povolané na takúto bohumilú činnosť! ... Dostalo sa vám toho šťastia, že ste prvé povolané na túto svätú činnosť ... bedlite, aby ste sa vždy viac a viac posväcovali a zdokonaľovali, **lebo nemôžete dúfať, že tie, ktoré prídu po vás, aby nasledovali váš príklad, budú azda lepšie, veď obyčajne každá vec vytvára sebe podobnú...** nebudte svojím zlým príkladom príčinou, že nedokonalé devy budú poverené takým dôstojným povolaním...*“ (SV IX,15-16).

Aby namieril na zodpovednosť, sv. Vincent opäť pripomína riziko zlého príkladu. Aj keď pravidelne so sestrami priznáva, že Boh je pôvodcom Spoločnosti a že všetko, čo sa v nej deje, je znamením jeho skutočného požehnania a dobroty, tiež pripomína, že sestry nesú plnú zodpovednosť za dobré spravovanie Spoločnosti podľa Božieho zámeru. Môžeme si vypočúť,

¹⁰ Úryvok z konferencie z 31. júla 1634, *Vysvetľovanie pravidiel* - SV IX, 13.

čo o tomto hovorí v inej konferencii (Konferencia z 25. mája 1654, *O zachovaní Spoločnosti*), v ktorej sestry varuje: „***Naša milá sestra mala pravdu, keď povedala, že Boh je zakladateľom vašej Spoločnosti. Skutočne nie je potrebná iná pohnútko, aby vás oduševnila k práci na sebazdokonalení a na upevnení sa v povolání. Je to Božie dielo, dar Boží, ktorý vám vložil do rúk. Lenže raz bude z neho vyžadovať od vás počet. A nie je to spravodlivé? Je to poklad, ktorý máte strážiť a zabrániť jeho strate***“ (SV IX, 686).

Každá sa takto cítite zapojená do Božieho diela a jeho úspechu. To je taká pravda, že tieto slová sv. Vincenta prvým dcéram kresťanskej lásky, ponechajúc im pritom jedinečný charakter prvenstva, môžeme aplikovať na ich nasledovníčky, čo sa týka tej istej zodpovednosti za odovzdávanie. Takže k tomuto som chcel s vami dospieť. Keď dnes patríte medzi staršie v Spoločnosti s viac ako 40 rokov povolania, ocitáte sa v tejto osobitnej a dôležitej úlohe príkladnosti so všetkou jej vážnosťou: „***Ale, dôstojný pán, som už predsa dosť stará; nemohla by som si dovoliť viac voľnosti, ako mladé sestry? Akože, vždy a vo všetkom sa mám podriaďiť, ako keby som len teraz prišla?***“ Ach, milá sestra, aké by to bolo pohoršenie pre ostatné, keby ste sa dopustili tejto chyby! Hovoríte, že ste ***ostareli v Spoločnosti a práve preto máte byť prvá pred Pánom Bohom*** v cvičení sa v čnostiach pravej dcéry kresťanskej lásky. Staršie sestry musia byť omnoho čnostnejšie ako tie, čo prišli za nimi. Nielenže Pán Boh žiada väčšiu dokonalosť od starších sestier, ale je aj prirodzenou požiadavkou, aby sme v tej miere, ako starneme, rástli v čnostiach, napredovali v dokonalosti, pracovali na nej. Ja, o ktorom viete, že som sedemdesiatšesťročný, musím byť dokonalejší, ako iný, čo je len šesťdesiatročný – a čím viac napredujem vekom, tým viac som povinný blížiť sa k tomu stupňu dokonalosti, ktorý mi Boh vyznačil...“¹¹. Spomínate si, že sv. Vincent dal pravidlá ako cestu pre posvätenie sa. Vaša hlavná úloha je v ich zachovávaní, lebo nič lepšieho nemôžete mať pre život. Generálny predstavený to opakuje: pochádzajú od samého Pána Boha! Čo viac si môžeme priať? Teda na završenie ostáva ešte to najlepšie, ako to naznačil sv. Vincent vo svojom pokročilom veku: „... čím viac napredujem vekom, tým viac som povinný blížiť sa k tomu stupňu dokonalosti, ktorý mi Boh vyznačil...“. O čo môže ísť?

¹¹ Úryvok z Konferencie zo 17. júna 1657, *O cvičení, že nemáme nič prosiť a nič odmietnuť* - SV X,282-283.

III. SO SV. VINCENTOM AKTUÁLNE ZAMERANIE SA NA ŠTÝL ŽIVOTA

1. Zrieknuť sa seba, aby sme sa mohli darovať

K tomuto bodu by som vám chcel najskôr prečítať niekoľko myšlienok od sv. Vincenta, ktoré píše misionárovi Petrovi Du Chesne (dúšen), keď chváli jedného zomrelého spolubrata, otca Pillé (pijé): „*Hľa, Pane, život a smrť tohto dobrého, pravého, ale v prvom rade svätého misionára, ktorý sa teraz za nás prihovára, ako v to môžeme nábožne dúfať.* ^{a)} Každý z našej kongregácie má sa čo učiť a mať z toho úžitok. Starí sa učia nijako nevybočovať z pravidiel, mladí podriaďovať sa, chorí povzbudzovať sa a byť trpezlivými, zdraví vyhýbať záhalkke v práci, duchovní zdokonaľovať sa, a zmyselní vstupovať do zmätku vidiac starého a nemocného muža umŕtvovať sa... Tí, čo hundrú, že sú nešikovní na kázanie, spovedanie a iné úlohy Spoločnosti, kvôli svojim neduhom alebo nemohúcnosti tela či ducha, alebo pretože ich nechávajú doma, aby zastupovali v niečom, čo sa im nepáči, sa naučia, že ^{b)} je veľkou domýšľavosťou myslieť si, že Boh potrebuje ich talenty, akoby nemohol obrátiť duše inou cestou a že poslušnosť, umŕtvovanie, rozjímanie, trpezlivosť a podobné čnosti viac získajú duše ako všetky vedy a ľudský dômysel. Všetko toto sme jasne videli u pána Pillé, ako som už povedal, že ^{c)} on sám viac urobil svojim utrpením ako my všetci svojou konaním“¹².

Z týchto slov sv. Vincenta by som chcel vyzdvihnúť tri body:

- a) Najskôr si všimnime, že každému môže byť ten druhý nápomocný vo svojom ľudskom raste, za akýchkoľvek patričných okolností, či už veku, činnosti (alebo nečinnosti), schopností (alebo neschopnosti)... Žijete v komunite, aby ste medzi sebou žili v láske, aby ste sa o ňu delili s chudobnými, podľa prvého prikázania, ktoré nám dal Ježiš Kristus a podľa svojho povolania dcéry kresťanskej lásky. Aký(é) vzťah(y) budujete vo svojom každodennom živote s tými, ktorí vás obklopujú? Vážia si vás a vy si vážite ich. Je tu dar vzťahov, ktorý sa každá môže usilovať dosiahnuť, v každej situácii a ktorý predstavuje podstatnú rolu celého života. Podľa pravdivosti našich vzťahov nás Pán uzná za ‘požehnaných svojho Otca’.

¹² SV II, 353 – Úryvok z listu Petrovi Du Chesne, 1. deň roku 1643.

- b) Ďalej môžeme vyzdvihnúť, že naše zrodienie sa v Duchu Svätom pre nový život nikdy nekončí a nás, podobne ako Nikodéma, stavia do stále aktuálnej školy Učiteľa Ježiša (Jn 3,4 a nasl.). Môžeme zakusovať, že sme sa ešte stále skutočne neobrátili, že sme sa ešte úplne nevzdali seba, aby sme sa totálne zverili Bohu. Nenechajme sa zlákať alebo presvedčiť svetom v domnienke, že máme stále právo byť sebou, ba dokonca že sa môžeme domáhať súčasného trendu vďaka svojim talentom, vedomostiam či čnostiam. Ak naozaj veríme, že Boh nás čaká v nekonečne svojej lásky, prečo by sme ho mali hľadať inde? Kto môže tvrdiť, že Boha už našiel? Tu sme postavení do reality svojho života, so svojou túžbou byť milovaní i so svojimi limitmi, ktoré sa vekom môžu stávať očividnejšími; tu sme volaní neustále sa prenechávať na spoľahlivé Božie riadenie, na jeho dobrotu, ktorá nikdy nezoslabne, na jeho stále pôsobiacu Prozreteľnosť, na hĺbku našich životov hlavne v ich chudobe. V evanjeliu u sv. Lukáša (5,31) čítame: Ježiš im odpovedal: „*Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov, aby sa kajali.*“ Tento postoj nadobúda časom veľmi konkrétne podoby, v prijímaní svojich momentálnych okolností a v dôvere v Boha.

- c) Napokon podstatnú vec nášho života služobníkov chudobných môžeme odhaliť v skúsenosti už spomínaného misionára, ktorú Vincent de Paul opakuje: „Viac urobil svojim utrpením ako my všetci svojimi skutkami“. To povedal o ňom sv. Vincent de Paul, keď vyrozprával život tohto misionára. Tento muž, Dp. Pillé, vstúpil do Spoločnosti už ako kňaz s určitou pastoračnou skúsenosťou a uznávanou horlivosťou. Keď bol definitívne prijatý, začal sa podieľať na misiách, ale pri štvrtých ho choroba donútila prestať. Bol taký slabý, že musel ostať vo Svätom Lazáre. Viac ako 10 rokov vykonával všetky služby, ktoré mohol, jednako vďačný, že je „tak neužitočný a na ťarchu“. Pán Vincent vo svojom liste dodáva: „Poviem vám iba toľko, že takto viac pozdvihol dôstojnosť našej Spoločnosti a prílišným nízkym zmýšľaním o sebe sa mi zdal väčší vo svätosti a **užitečnejší celej našej Spoločnosti, takže som si nemohol pomôcť a často som nahlas hovoril: „Pán Pillé, svojou neschopnosťou pracovať a len svojimi utrpeniami robí pre Boha a pre náš dom viac ako ja so všetkými našimi spolubratmi neustálou činnosťou.“** (str. 336).

P. Vincent potom vykresľuje celú bohatosť misionára, keď nesmierne živo na neho aplikuje každú z čností. Na tomto príklade (ktorý vám odporúčam prečítať si, ak máte prístup k vincentským textom, List 634 Petrovi Du Chesne, z 1. januára 1643, SV II, 326-354) dobre vidíme, akú podstatnú vec sv. Vincent odporúča. Generálny predstavený, ktorý dáva misionárom zásadu „celé naše dielo spočíva v činnosti“, môže tiež uznať, že to podstatné nie je v práci. Situácia podobná situácii Dp. Pillé nám nanovo odкрýva, že to, o čo v povolani predovšetkým ide, je vedieť (pri tejto príležitosti vy, dcéry kresťanskej lásky) „darovať sa Bohu pre službu Kristovi v chudobných“ (K. 16a). Je to teda v prvom rade sebadarovanie každej z vás, podľa možností, ako sa len dá s Božou pomocou. Znovu teda nejde ani tak o spoliehanie sa na svoje sily, ale práve naopak v láske, jednoduchosti a v pokore počítať s tými druhými. Cesta povolania je dlhá a isto ešte treba na nej pokračovať... To najkrajšie ešte zostáva dokončiť, univerzálne spoločenstvo, a to darovaním sa cez jediného Syna, Prvého, ktorý sa výhradne daroval. Takéto zjednotenie, spoločenstvo nastane v Deň konečného zhromaždenia.

2) Posilňovať sa na ceste

Dobre viem, že nie všetky ste vstúpili do obdobia dôchodku (ukončenie platenej činnosti), ale aj tak by som si dovolil ponúknuť vám niekoľko rád od Michala Rondeta, francúzskeho jezuitu, vychádzajúc z jeho jednoduchej otázky: „Ako prežívať tieto osobité roky vo viere“¹³. Môže nám pomôcť objaviť, že v tomto období môžeme prežívať „dvojaké púšenie“: buď „útek dopredu“, či „snahou poprieť váhu rokov a pokračovať ako predtým“ a kde sa napokon „vyčerpáme“, alebo „zachmúrene rezignujeme“, či „uzavrieme sa do rozčarovania a nevyužijeme možnosti, ktoré sú nám dané, aby sme starli inak“. Práve tieto možnosti by som chcel s vami odhaliť. Hovorí o nich v siedmych bodoch:

- „**Čas milovať seba**“. Pri „malých trápeniach, ktoré sa usadili v našom živote“, Michal Rondet pozýva nájsť si čas myslieť na seba, tým, že jednoducho pokračujeme v starostlivosti, ktorú potrebujeme, aby sme

¹³ Michel Rondet, «Un temps pour vieillir», (Čas na starnutie), v knihe: *Ecouter les mots de Dieu – Les chemins de l'aventure spirituelle* (Počúvať Božie slová – cesty duchovného dobrodružstva), Vydavateľstvá Bayard, Paríž 2001, str. 225-232.

neupadli do uzatvorenia sa do seba a našich malých problémov. Môže to byť príležitosť, ktorá napokon prišla, keď sme zavřšili svoju službu, aby sme „milovali seba a mysleli na seba s láskou a ohľaduplnosťou“. Spomeňme si, ako sám sv. Vincent prežíval svoje choroby.

- **„Čas na dôslednú vernosť“**. V tento nový čas sme tu a „máme možnosť venovať sa podstatnému, tejto tvári svätosti, ktorú Boh naďalej očakáva od nás a ktorá je našou skutočnou tvárou“. Už niet takej nevyhnutnosti v službe a vy môžete s dovolením sestry služobnice a komunity hľadať oživenie nejakého talentu alebo záľuby podľa toho, čo má pre vás cenu a čo môžete, aby ste sa zapojili do služby lásky voči svojej komunite. Tu by som sa rád vrátil k dôležitosti príkladného života. V komunite, mladí s vami počítajú, aj keď vám to priamo nepovedia. Naozaj sa potrebujú naučiť umeniu, ale aj spôsobu života, ktorý je vlastný dcéram kresťanskej lásky ‘úplne obetované Bohu...’. Dievčatá chcú tiež ochutnať dobré ovocie kresťanskej lásky, ktorú ste doteraz žili prechádzajúc pritom určite aj skúškami. Môžete využiť tieto viac-menej formálne rozhovory, aby ste pri zdieľaní nechali zažiarit skrytú plodnosť vašej životnej cesty. Budete ju prežívať oveľa šťastnejšie, keď sa zbavíte každého vychvalovania sa. Už ste dobre zasadené do Spoločnosti a máte vytvorenú dobrú povesť.

- **Čas na pokornú a skrytú službu“**. Možno ste v provincii zastávali dôležité funkcie a prichádza čas prenechať tieto pekné i ťažké úlohy na druhých. Je to príležitosť otvoriť sa pre iné misie, pre nové potreby v komunite a na okolí. V Cirkvi dnes máme šťastie, že s novou evanjelizáciou sa otvára misionárske široké pole. Po synode pápež František povzbudzuje všetkých katolíckych veriacich stretávať sa s chudobnými nášho sveta a byť pri nich. Vy ste tak bezpochyby žili počas dlhých rokov služby, ktorá vám bola zverená, ale dnes by som chcel skôr vyzdvihnúť dimenziu nezištnosti: Ešte môžete darovať svoju pokornú a milujúcu prítomnosť bez akéhokoľvek nároku vedieť alebo môcť - iba jednoducho chcieť - sa podeliť o našu ľudskosť, ktorú prišiel Kristus premeniť. Viete, že sv. Vincent pri takýchto stretnutiach vyzýval obrátiť medailu, aby sme kontemplovali Krista prítomného úplne nízko, pri tejto zemi.

- „**Čas na neľahkú vieru**“. Rád by som vám povedal, že nastal čas duchovného, nerušeného a dôkladného prehlbovania. Určite je to možné a aj vám to prajem. Ale verím v múdrosť skúseného duchovného, akým je Michal Rondet, ktorý píše: „Príliš ľahko si namýšľame, že uvoľnením z činnosti sa náš voľný čas stane časom pre modlitbu a meditáciu. Nič nie je tak isté!“ Týmto vám nechcem povedať, že si môžete dovoliť uvoľniť sa. Ale prostredníctvom týchto slov Michala Rondet vnímam varovanie pred nejakou ilúziou, že by som mohol ponúknuť viac disponibility. Pokračuje: „Pokročilý vek nie je vekom ľahkej viery“, a pozýva skôr pripraviť sa na prežívanie biedy. V našej vinčentskej tradícii môžeme tiež uvažovať o tom, že pri chudobných môžete byť prítomné skrze modlitbu. Vo Francúzsku je stále viac a viac ľudí, ktorí si už viac ani neuvedomujú, ako sa dá modliť. Kto dá týmto deťom príležitosť narodiť sa z Ducha, aby im pomohol pri prvom výkriku?

- „**Čas na skutočnú chudobu**“. V tomto novom období „k nám prichádza chudoba pod spôsobom, aký sme si nevybrali: naše oporné body – zdravie, rozumová zdatnosť, pracovné možnosti a nezávislosť – sú nám postupne odnímané. Aj naša modlitba starne s driemotami, ťažkosťami sústrediť sa...“. Možnože nastal čas skutočne sa naučiť, ako nechať Ducha Svätého, aby sa v nás modlil svojimi ustavičnými vzdychmi, v nádeji na spásu (Rim 8,23). Môžeme bedliť a čítať Božie Slovo ako sa nám dá, aby sa nám zaštepilo do srdca a aby sme si ho neskôr mohli vybaviť v pamäti. „Tam, kde nám boli odňaté schopnosti, naučme sa prijímať plodnosť Ducha Svätého, ktorý prichádza pretvoriť našu chudobu.“

- „**Čas strážcu**“ a „**čas veľkonočných príprav**“. Posledné dva body spojím, lebo sa znova objavujú v rovnakom spôsobe života. Obracajú sa na to, čo v našej kresťanskej viere ostáva na splnenie. Michal Rondet ponúka prijať „evanjeliový obraz strážcu, ktorá očakáva úsvit“, a ja ho rozdelím do dvoch postojov:

- * so všetkými svojimi obmedzeniami svedčiť o nádeji vo svete, ktorý trpí. Kresťanská viera nás vo svete nestavia nad iných, ale v dôvernom postoji nás obracia k budúcemu konečnému šťastiu;
- * Žiť ako staršie sestry podľa evanjeliových zásad v rozpore so svetom, ktorý sa usiluje skryť smrť (obmedzená realita života človeka) a všetko, čo ju pripomína (utrpenie, starnutie, ...). Dcéry kresťanskej lásky v službe

starým a zomierajúcim ľuďom v mnohých krajinách svedčia o hodnote každého života až po smrť. Tu sa môžete tiež podieľať na konkrétnom a živom svedectve, ktoré náš svet tak veľmi potrebuje.

Záver: Ešte prežívať novosť

Na záver by som chcel jednoducho povedať, aby som vyzdvihol podstatu svojho rozprávania, že vstupujúc alebo už prežívajúc úsek starších sestier v Spoločnosti (pozn. podľa zadelenia „nad 40 rokov povolania“), obávajú sa 'novej etapy života'. Nevyhnutne na vašej ceste dcéry kresťanskej lásky nastanú zmeny. Zároveň sme však so sv. Vincentom de Paul mohli vidieť zmenu ako obnovenie vo vernosti a dôvere.

A ak uvážite, že ešte nie ste v tomto novom čase, prijmite moje rozprávanie len ako pozvanie pripraviť sa naň (s väčšou či menšou lehotou). Budete ho prežívať o to disponovanejšie.

Napriek môjmu veku (štyridsať rokov) som mal tú opovážlivosť prijať pozvanie dávať vám túto prednášku; ale predstavujem si Pána, ako sa na nás usmieva a vtipne hovorí: *„Najlepšie nám vždy poslúži práve ten menší od nás!“*.

P. Frederik PELLEFIGUE CM

Mária
nás skutočne učí,
čo znamená
vstúpiť do spoločenstva s Kristom:
Mária darovala Ježišovi
svoje vlastné telo,
svoju vlastnú krv
a stala sa živým stanom Slova,
živým svätostánkom.
Vo svojom tele a duchu
sa nechala prenikat'
jeho prítomnosťou.
Prosme ju,
našu Svätú Matku,
aby nám pomáhala
stále viac otvárať
celý náš život Kristovej prítomnosti;
aby nám pomáhala
verne ho nasledovať
deň čo deň
po cestách nášho života.

Benedikt XVI., homília z 26. mája 2005.

Rok zasväteného života

Január – Február 2015

Január – Február 2015

OBSAH

Duchovný život

- 2 List k 1. januáru 2015
Sr. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 5 Duchovná obnova na konci roku 2014
„Chcel som vám povedať jedno slovo, a to slovo je radosť“
P. Bernard Schoepfer, generálny direktor
- 17 Priania a poďakovania
P. Bernard Schoepfer, generálny direktor
- 19 List k 2. februáru 2015
Sr. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 32 Pôst 2015
„Kráčajme po ceste zmierenia, pokoja a pokory“
P. Gregory Gay, generálny predstavený

Aktuality z provincií

Svedectvo sestier

- 38 OSN – medzinárodná konferencia
„Iskry nádeje a výzvy k činnosti“
Sr. Catherine Prendergast dkl
- 42 OSN: „Práva detí“
sr. Monika Javouhey dkl

Medz. stretnutie sestier s viac ako 40 r. povolania

- 46 Prežívať čas zmien so sv. Vincentom de Paul
P. Frederik Pellefigue CM